

Een nieuw leven
Anneke van der Waal

©20-10-2012

Voorwoord

Tijdens het schrijven van mijn tweede boek “Onverwachts geluk” kwam het volgende verhaal al weer bij mij op. Ook dit boek speelt zich weer af in Italië, het land wat in mijn hart zit. Door het verhaal daar te laten afspelen en me te verdiepen in het Italiaanse landschap, gewoontes, foto’s en het eten met daarbij nog het luisteren naar Italiaanse muziek voel ik me zelf ook een beetje in mijn geliefde land en gelukkig.

In mijn tweede boek had ik flashbacks gedaan naar personages van mijn eerste boek “Onbereikbare liefde”. Door het enthousiasme van mijn lezers, die wilde weten hoe het verder ging met deze personages, heb ik dit toen gedaan en zal ik hen ook in dit boek een beetje laten terug keren. Via internet en vriendinnen die in Italië wonen zoek ik, indien nodig, gegevens bij elkaar en via Google Earth kan ik de perfecte gemaakte routes, die in het boek afgelegd worden, beschrijven.

Een boek waaraan ik weer met veel plezier heb geschreven en hoop u, als lezer, hiermee weer te verrassen.

Inleiding

Annabella komt er alleen voor te staan als haar moeder plots overlijdt. Wanneer ze op de begrafenis familieleden ontmoet die zij al heel lang niet gezien heeft komt een tante met een mysterieuze vraag. De vraag blijft bij Annabella in haar hoofd rond spoken. Wat bedoelde tante met die vraag? Wanneer ze de spullen van haar moeder op gaat ruimen vindt zij een schoenendoos met oude foto's en een briefje. Dit zorgt ervoor dat er nog meer vragen bij Annabella naar boven komen. Ze besluit om haar tante in Groningen op te gaan zoeken om zo antwoorden op haar vragen te krijgen. Na aanleiding van de verhalen van haar tante begint ze een zoektocht naar de antwoorden op haar vragen. Ze moet hiervoor wel naar Italië. Ze bezoekt een oude wijnboerderij in Toscane waar ze gaat helpen met het plukken van de druiven. Op de wijnboerderij ontmoet ze Maurizio, die stapel verliefd op haar wordt maar Annabella's hart ligt ondertussen bij iemand anders die ze niet kan vergeten. Zou ze haar antwoorden vinden?

1 Een droevige dag.

Wanneer Annabella op een dag thuiskomt van haar werk vindt ze haar moeder, voorover gebogen met haar handen haar hoofd ondersteunend, aan de keukentafel. Als ze opkijkt, ziet Annabella dat zij gehuild heeft. Bezorgt loopt ze op haar af en vraagt: 'Ma wat is er, is er iets ergs gebeurd?'

'Het is mis schatje, het is helemaal mis met me.'

'Wat is er mis met je ma?'

'Ik ben de laatste maanden toch zo erg moe?'

'Ja, en weet je nu waarom dit komt?'

'Ik ben een poosje geleden naar de huisarts geweest en die heeft mij onderzocht en bloed afgenomen. Ik ben toen naar het ziekenhuis geweest voor onderzoeken en daar zijn ze er achter gekomen dat ik een knobbeltje in mijn borst heb.'

'O ma, wat erg voor je,' zegt Annabella geschrokken. 'En nu? Gaan ze nu dat knobbeltje onderzoeken en verwijderen. Het hoeft toch niet kwaadaardig te zijn?'

'Ze hebben inderdaad een punctie afgenomen en het blijkt wel kwaadaardig te zijn. Ik moet volgende week voor een operatie komen.'

'O ma, wat vreselijk,' zegt Annabella terwijl ze haar arm om haar moeder heen slaat en haar een zoen op haar wang geeft. 'Wanneer moet je daar precies naar toe?'

'Aanstaande dinsdag moet ik komen en dan gaan ze het knobbeltje verwijderen en dan horen we meer.'

'We slaan ons er samen wel door heen ma. Ik ga zo gelijk mijn baas bellen om vrij te nemen. Wil je wat eten?'

'Nee, ik heb niet zoveel trek. Ik denk dat ik naar bed ga, ik ben zo moe, sorry meid.'

Annabella glimlacht en helpt haar moeder met opstaan. Wanneer zij naar boven is ploft Annabella op de bank neer. Haar moeder heeft een knobbeltje in haar borst. Wat nou als het straks niet goed afloopt? Ze moet er nog niet aan denken en drukt voor afleiding de televisie aan. Om half acht begint haar maag te knorren en ze besluit om een patatje op de hoek bij de snackbar te gaan halen.

Er staat een gure wind en Annabella knopt haar jas goed dicht. Het is gelukkig niet meer druk in de snackbar. Wanneer ze terug is en zit te eten, bedenkt ze zich dat ze haar baas nog moet bellen en zoekt zijn nummer op in haar mobieltje. Ze drukt op "bellen" en even later hoort ze de zoemer over gaan.

'Met van Dijk,' hoort ze een zware mannen stem zeggen.

'Meneer van Dijk, u spreekt met Annabella. Sorry, dat ik u thuis bel maar ik heb een belangrijke vraag. Mijn moeder wordt namelijk aanstaande dinsdag geopereerd en dat heb ik net pas gehoord. Nou zou ik die dag graag vrij willen, het is erg belangrijk.'

'Uh ja, het is wel aan de late kant hé?'

'Ja, het spijt me echt, ik heb het net pas gehoord.'

'Is er geen ander familielid die mee kan, je vader of zo?'

'Mijn vader? Ik heb mijn vader nooit gekend en ik heb verder geen familie.'

'Nou vooruit dan maar, dan kijken we wel hoe we de boel draaiende houden.'

'O, heel erg bedankt meneer van Dijk.'

'Is goed en sterkte.' Dan drukt meneer van Dijk zijn telefoon uit. Het is haar gelukkig gelukt om dinsdag vrij te krijgen zodat ze met haar moeder mee kan. Voldaan eet ze haar laatste patatjes op.

Dinsdag moeten ze al vroeg in het ziekenhuis zijn. Ze melden zich aan de balie en worden naar de zevende etage verwezen. Wanneer ze met de lift boven komen zit een broeder achter de balie op de computer te werken. 'Goedemorgen,' zegt hij. 'Hebt u een afspraak?'

'Ja, ik zou vandaag geopereerd worden,' zegt moeder.

'En u naam is?'

'Mevrouw Spanga.'

'O ja, ik zie het al. Ik zal even u spullen pakken en dan loop ik mee naar uw kamer. Bent u nuchter?'

'Ja hoor, ik heb niets gegeten of gedronken vanaf gisteravond.'

'Ok, dat is mooi. Loopt u maar mee.' De broeder komt achter de balie vandaan en samen lopen ze de lange gang door. Bij kamer zeven opent hij de deur. In het midden, tegen de muur, staat een bed en aan het plafond hangt een televisie. 'U kunt uw spullen hier in de kast ophangen en ook in het nachtkastje kunt u nog wat opruimen.' Nadat de broeder alles gewezen heeft loopt hij de kamer weer uit. Annabella helpt haar moeder bij het uitpakken van de weekendtas. Even later komt de broeder terug met een groen hesje. 'Als u dit zo aan wilt trekken en even deze pil in wilt nemen dan breng ik u zo naar de OK,' zegt hij. Annabella pakt het hesje en de pil aan en helpt haar moeder verder bij het aantrekken ervan. Als ze helemaal klaar in bed ligt komt de broeder haar weer ophalen. 'Bent u er helemaal klaar voor?'

'Ja, ik ben stik nerveus maar er helemaal klaar voor,' antwoord moeder. Annabella loopt mee richting de OK. Bij de klapdeuren neemt ze afscheid. 'Sterkte hé ma. Ik wacht hier en zie je straks in de uitslaapkamer.'

'Is goed lieverd, tot straks.' Ze geven elkaar nog een dikke zoen en dan wordt moeder door de klapdeuren heen gereden naar de OK. Annabella gaat met de lift naar beneden. Ze gaat eerst maar eens een kopje koffie halen in het restaurant want daar is ze echt aan toe. Over een halfuurtje zou haar moeder geopereerd worden en dit zou ongeveer een uur gaan duren. Terwijl ze staat te wachten kijkt ze in het tijdschriftenrek en haalt er een tijdschrift uit. Wanneer ze aan de beurt is besteld ze een cappuccino met een croissantje. Daarna gaat ze aan een tafeltje zitten lezen in het tijdschrift, drinkt haar koffie en eet haar croissantje. Ze leest wat dingetjes over het koninklijk huis en verschillende artiesten. Wanneer ze weer een bladzijde omslaat ziet ze een grote foto van zangeres Angelina, haar man Giacomo en dochtertje Domenica. Angelina houdt een baby'tje vast en met grote letters staat er boven: "Zangeres Angelina en zanger Giacomo hebben een zoon gekregen. Zijn naam luid "Biagio". De baby is in het ziekenhuis van Florence geboren. Alles is heel voorspoedig verlopen en die zelfde middag konden ze hem al mee naar hun huis in Toscane nemen. Het stel zegt erg blij en gelukkig te zijn en Giacomo is trots om een zoon te hebben. Annabella glimlacht bij het zien van de foto's. Dan kijkt ze op haar horloge. Als het goed is dan is haar moeder nu onder het mes. Ze zet haar dienblad in de afwaskar en loopt even naar buiten om een frisse neus te halen. Het is koud buiten en een gure februari wind blaast in haar gezicht en doet haar lange blonde haren in het rond wapperen. Ze zet haar kraag op en knoopt haar bovenste knoop van haar jas dicht. Ze loopt wat heen en weer en kijkt naar de bedrijvigheid van aankomende en weggaande mensen. Na een stukje gelopen te hebben loopt ze weer terug en gaat naar de vijfde etage, waar de uitslaapkamers zijn. Aan de balie vraagt ze of haar moeder misschien al terug is. 'Wat is haar naam,' vraagt de zuster, die er zit. 'Mevrouw Spanga,' zegt Annabella. De zuster kijkt op een klapper met namen. 'Nee, zo te zien is uw moeder nog niet terug. Als u wilt kunt u daar koffie nemen en wachten. Zodra ze er is, zal ik u een seintje geven.' Annabella bedankt haar en gaat in de wachtruimte nog een kopje koffie pakken. Uit een stapel met tijdschriften pakt ze een reisblad en bekijkt die. Er staan mooie foto's van heldere baaien en besneeuwde bergen in. Ook allerlei advertenties van reizen voor de zomer staan er al in. Annabella kijkt nog eens op haar horloge. Het is nu toch al twee uur geleden dat ze haar

moeder bij de klapdeuren een zoen gaf. Ze loopt weer eens naar de balie en vraagt opnieuw aan de zuster of zij al iets weet.

‘Ik zal eens even navragen,’ zegt ze en loopt naar achteren. Annabella ziet haar aan de telefoon en even later terug komen. ‘Sorry, het gaat toch wat langer duren dan gepland stond,’ zegt ze.

De zenuwen bekruipen Annabella en ze gaat maar weer terug naar de wachtruimte.

Eindelijk, twee uur later dan gepland, krijgt ze een seintje van de zuster dat haar moeder gekomen is.

Bezorgd loopt ze naar het bed waar ze het lijkwitte gezicht van haar moeder ziet. Naast het bed hangen verschillende zakken, één met bloed en een met zoutoplossing. Met haar hand wrijft ze over haar hoofd die koud is en geeft haar een kus op haar wang. Op een krukje, wat naast het bed staat, gaat ze zitten en houdt de koude hand van haar moeder in die van haar. ‘Probeer maar af en toe of ze wakker wil worden, hoor,’ zegt een ander verpleegstertje die langs komt. Annabella aait haar moeder nog maar eens over haar hoofd maar het lijkt alsof ze nog diep in slaap is. Na een half uurtje komt het verpleegstertje weer eens kijken. ‘Mevrouw Spanga wordt eens wakker,’ zegt ze terwijl ze zachtjes over haar wang wrijft.

Moeder laat een diepe zucht en knippert met haar ogen. Opnieuw zegt het verpleegstertje: ‘Mevrouw Spanga wordt eens wakker.’ Moeizaam probeert moeder haar ogen te openen. ‘Probeer ze maar verder wakker te maken hoor,’ zegt het verpleegstertje, dat daarna wegloopt. Annabella staat op. ‘Hallo ma, hoe is het?’ Moeder kreunt wat en sluit daarna haar ogen weer. Stil blijft Annabella weer naast haar zitten. Na een poosje komt het verpleegstertje weer terug. ‘Mevrouw Spanga wordt eens wakker?’ Ze pakt de knop van het bed en zet het hoofdeinde wat meer omhoog waar door moeder moet gaan zitten. Langzaam opent ze haar ogen. ‘Wilt u wat drinken?’ Moeder kijkt alleen maar versuft voor zich uit. Het verpleegstertje controleert het infuus en loopt daarna weer weg. Annabella probeert een beetje met haar moeder te praten die langzaam bijkomt. Als na een tijdje moeder helemaal wakker is wordt ze naar zaal gebracht en krijgt daar een boterham. Ze heeft helemaal geen trek en schuift het klaptafeltje opzij. ‘O, wat heb ik een pijn,’ kreunt ze. ‘Zal ik de zuster roepen om te vragen of je iets tegen de pijn kan krijgen,’ vraagt Annabella. Moeder knikt alleen maar en Annabella gaat opzoek naar een zuster. Wanneer ze die gevonden heeft vraagt ze: ‘Kan mijn moeder iets tegen de pijn krijgen. Ze zegt zoveel pijn te hebben.’ De zuster pakt de map erbij en zegt: ‘Uw moeder heeft al iets gekregen. Ik zal even de dokter bellen om te vragen dan kom ik zo bij u.’ Annabella loopt terug naar haar moeder die weer weg gesuft is. Na een kwartiertje komt de zuster nog eens kijken. ‘Mevrouw Spanga hoe is het, heeft u nog pijn?’ Moeder kreunt weer en schud haar hoofd. ‘Ja, ja,’ is alles wat ze uitbrengt. De zuster spuit met een spuitje vloeistof via het infuus naar binnen. ‘Ik heb haar nog wat extra morfine gegeven. Ze zal nu wel slapen hoor.’

Annabella blijft tot het einde van de middag bij haar moeder zitten en gaat dan naar huis. Wanneer ze langs de balie loopt spreekt ze een verpleegstertje aan. ‘Wanneer krijgt mijn moeder te horen of de operatie gelukt is?’

Het verpleegstertje kijkt weer in een klapper. ‘Morgenochtend om half elf komt de dokter langs om het één en ander te vertellen. ‘Ok, dank u wel, dan zorg ik dat ik er ben.’

Moe gaat Annabella naar huis. Onderweg haalt ze nog wat te eten en ploft bij thuiskomst op de bank neer. Tijdens het eten kijkt ze nog wat televisie en gaat al vroeg naar bed.

De volgende dag is ze pas laat wakker en moet zich haasten om op tijd in het ziekenhuis te zijn. Wanneer ze bij haar moeder komt ligt deze te slapen en schikt op als ze Annabella hoort.

‘Hallo ma, hoe is het met je. Heb je een beetje geslapen?’

Moeder glimlacht. 'Ze hebben me vannacht wel een paar keer een pijnstillers gegeven. Ik heb zo'n pijn.' Ze trekt de deken opzij en een groot verband zit om haar borst heen. Annabella schrikt want ze ziet helemaal geen borsten meer. Dan komt er een groepje mensen binnen. Een meneer stelt zich voor als dokter van Kerkum. Hij pakt de stoel erbij en laat eens een zucht. 'Mevrouw Spanga, hoe voelt u zich,' vraagt hij dan. 'Het gaat wel dokter. Ik heb erg veel pijn gehad vannacht en nu met de pijnstillers is het houdbaar.' Hij glimlacht naar haar. 'Ja, het was ook een hele grote operatie.' Even is hij stil en kijkt naar zijn gevouwen handen. 'Ik heb helaas slecht nieuws voor u.'

Moeder en Annabella schrikken. 'Wat dan dokter,' vraagt moeder.

'De knobbel in uw borst was dusdanig groot dat we uw hele borst hebben moeten verwijderen. Ook hebben we plekjes op uw andere borst gezien en op uw borstbeen en ruggengraat. Uw andere borst hebben we uit voorzorg ook geamputeerd. Verder hebben we kweekjes afgenomen van uw borstbeen en ruggengraat dus we moeten even afwachten wat daar van de uitslag is. Verder wil ik deze week nog een scan van u laten maken zodat we kunnen zien of u nog meer van dat soort plekjes hebt.'

'Dus het is allemaal niet best,' zegt moeder met tranen in haar ogen.

'Nee, helaas niet. Ik had u ook liever beter nieuws willen brengen. Ik ga u opgeven voor bestralingen en dan wachten we verder even de uitslagen af en kijken we of een chemokuur nodig is.'

'Is goed dokter,' zegt moeder.

De dokter staat op, geeft moeder en Annabella een hand, wenst hen sterkte en loopt dan samen met zijn assistentes de kamer weer uit. Moeder en Annabella kijken elkaar aan waarna moeder in huilen uitbarst.

'O meissie, hoe moet het straks nou allemaal.'

'Het komt vast wel allemaal goed ma,' probeert Annabella haar moeder te troosten.

'Ik weet het niet. Ik heb al zolang overal pijn.'

'Waarom ben je dan niet eerder naar de huisarts gegaan?'

'Ik weet het niet. Ik dacht altijd dat het wel mee zou vallen en over zou gaan.'

De weken erna begint moeder met de bestralingen en wordt zij van top tot teen door de scanner gehaald. Wanneer hiervan de uitslag binnen is, en ook van het kweekje, komt op een ochtend dokter van Kerkum weer langs. Annabella is op de hoogte gesteld en is ook alweer vroeg in het ziekenhuis.

Dit keer komt de dokter alleen en gaat weer op de kruk naast het bed zitten. 'En dokter,' vraagt moeder.

'Waar ik al bang voor was is helaas uit de test gekomen,' zegt hij.

Moeder en Annabella kijken elkaar aan. 'Zegt u het maar gewoon dokter, ga ik dood?'

'Op de scan hebben we gezien dat de kanker helemaal uitgezaaid is en de kweekjes van de plekjes op uw borstbeen en ruggengraat wijzen dit ook uit.' Het blijft een poos stil. 'Het enige wat we kunnen doen is buiten het bestralen u nog een chemokuur geven in de hoop dat dit aanslaat.'

Weer blijft het een lange tijd stil. 'Het spijt me dat ik u geen beter bericht heb kunnen geven.

'Hoelang heb ik nog te leven dokter?' De dokter kijkt bedenkelijk en laat een diepe zucht. 'Ik kan het moeilijk zeggen. Het kan een jaar zijn maar ook een paar maanden of weken. Het ligt er even aan of de chemokuur iets gaat doen.'

'Ok, maar niet zo lang dus?'

De dokter staat op en geeft moeder een hand. 'Sterkte er mee,' zegt hij en geeft Annabella ook een hand. Daarna loopt hij de kamer uit. Moeder en Annabella zitten een poos voor zich uit te staren tot ze opgeschrikt worden door een verpleegstertje die hun koffie komt brengen. 'De tijd die we nog samen hebben moeten we maar goed besteden,' zegt moeder tegen Annabella. De tranen schieten bij haar in de ogen. Hoe moet het straks nou als haar moeder dood is? Ze heeft verder geen broertjes of zusjes. De

enige die ze heeft zijn de twee zussen van haar moeder maar die wonen helemaal in Groningen en daarmee had haar moeder ook haast nooit contact. Stil drinken ze hun koffie op en rond één uur gaat Annabella weer naar huis zodat moeder kan rusten.

Wanneer ze thuis komt valt ze al huilend in de bank. Haar moeder gaat dood en straks is ze helemaal alleen. Nog harder barst ze in tranen uit.

De weken erna krijgt moeder zware chemokuren en is dood ziek. Annabella bezoekt haar moeder zo vaak ze kan met haar werk. Wanneer ze op een ochtend een brief aan het uittypen is gaat haar telefoon. 'Met Annabella Spanga,' zegt ze.

'Goedemiddag met Marijke Binders van het AMC. Ik wilde u vragen of u naar het ziekenhuis kan komen want het gaat niet zo best met uw moeder.'

Annabella schrik. 'Is het zo erg?'

'Ja, het lijkt me verstandig als u komt.'

Annabella drukt haar telefoon uit en zit even versuft voor zich uit te kijken. Dan staat ze op en loopt naar het kantoor van meneer van Dijk en klopt op de deur.

'Jaaaa,' hoort ze hem zeggen. Ze stapt naar binnen en zegt: 'Meneer, het ziekenhuis belde net dat het heel slecht met mijn moeder gaat dus ik ben er vandoor. Ik zal mijn werk overdragen aan Stephanie.'

'O meid, wat erg, nou sterkte er mee.'

'Ja, dank u wel.' Ze verlaat het kantoor weer en loopt naar het ernaast liggend kantoor waar Stephanie druk bezig is. 'Ik moet snel naar het ziekenhuis want het gaat slecht met mijn moeder. Hier heb je de brief waarmee ik bezig was. Doei.' Ze legt de papieren bij haar op het bureau en weg is ze. Nog even hoort ze Stephanie roepen: 'Sterkte hoor.' Vol zenuwen loopt ze naar beneden naar haar auto en rijdt ze naar het ziekenhuis. Wanneer ze de kamer van moeder inloopt ziet ze een klein, spierwit, oud gerimpeld mensje in bed liggen. De laatste weken was moeder heel veel afgevallen en ze waren er ook achter gekomen dat de kanker in haar lever terecht was gekomen. Ze strijkt haar hand over moeder haar voorhoofd die steen koud is. Het lijkt er even op dat moeder met haar ogen knippert maar verder ligt zij heel stil. Annabella zet haar tas neer en gaat opzoek naar een verpleegster. Na even zoeken ziet ze er één bezig met een andere patiënt. Het verpleegstertje ziet Annabella en geeft aan zo bij haar te komen. Annabella loopt weer terug naar moeder en gaat naast haar op de stoel zitten. Ze houdt de steenkoude hand van moeder vast in die van haar. Even later komt het verpleegstertje kijken en vraagt haar mee naar de gang.

'Je moeder is de laatste uren heel erg afgezwakt. Wij denken dat ze de strijd heeft opgegeven.'

'Hoelang denkt u dat ze nog heeft?'

'Ik denk niet zo lang meer. Moet er verder nog familie gewaarschuwd worden,' vraagt het verpleegstertje.

'Ik zal mijn moeder d'r zus nog wel even bellen.'

'Ok, nou mocht je iets nodig hebben dan horen we het wel.'

'Ja, is goed,' knikt Annabella die weer terugloopt de kamer in.

Even kijkt ze bij haar moeder die ligt te slapen. Alleen het geluid van het beademingsapparaat en de hartslagmachine is het enige geluid in de kamer. Annabella loopt naar de wachtruimte die gelukkig leeg is en belt haar tante.

'Hallo, met mevrouw van Leeuwen,' hoort ze aan de andere kant.

'Hallo tante Agaat met Annabella.'

'O, hallo Annabella hoe is het?'

'Nou, niet zo best, tante Agaat. Het ziekenhuis heeft mij gebeld om te komen want het gaat niet goed met moeder. Ze denken dat ze niet zo lang meer zal leven.'

‘O, meissie toch, ik kom gelijk naar je toe. Ik pak even wat spulletjes bij elkaar en dan stap ik in de auto.’
‘Ja ok, dan zie ik wel wanneer u hier bent.’

Annabella druk haar telefoon uit en loopt naar de kamer van haar moeder. Een verpleegstertje is net bezig met het bevochtigen van haar lippen. ‘Hoe gaat het,’ vraagt Annabella.

‘Ik merk dat haar ademhaling wat oppervlakkiger gaat worden en zij meer slijm in haar longen krijgt. Je kan merken dat ze gewoon niet zo veel kracht meer heeft.’ Het valt Annabella inderdaad op dat haar moeder meer rochelt en sneller ademt. Ze gaat naast het bed op de stoel zitten. Het verpleegstertje controleert de infuuszak en gaat daarna de kamer uit. Annabella pakt de hand van haar moeder en geeft er een zoen op. ‘O moeder, waarom moet je nou zo ziek zijn geworden, ik kan nog niet zonder je, je bent nog veel te jong om mij alleen te laten.’ Tranen schieten in Annabella haar ogen. Hoe moet ze straks verder zo alleen? Ze legt haar hoofd op het bed en al piekerend dommelt ze weg.

Na een poosje schrikt ze op van schokkende bewegingen van haar moeder en het stoppen van haar ademhaling. Annabella gaat staan en wrijft met haar hand over moeder haar gezicht. ‘Ma, ma,’ zegt ze paniekerig en bezorgt. Dan laat moeder opeens weer een zucht en zwakjes gaat haar ademhaling weer verder. Met een zucht gaat Annabella weer zitten. Een verpleegstertje komt juist de kamer weer in. ‘Hoe is het,’ vraagt zij.

‘Ik schrok net even van schokkende bewegingen die zij deed en even haalde ze geen adem meer.’

‘O ok, dan moet u er toch op rekenen dat het snel afgelopen kan zijn met uw moeder.’

‘Ja, daar ben ik ook bang voor.’ Weer schokt de ademhaling. Annabella vindt het maar angstig en eng.

Rond zeven uur komt tante Agaat de kamer binnen lopen. Ze omhelst Annabella en kijkt dan bij haar zus. ‘O meid, wat is ze mager geworden.’ Ze strijkt met haar hand over moeder haar haren. ‘Ja, je ziet ze met de minuut achteruit gaan,’ zegt Annabella. ‘Vanmiddag had ze nog een beetje kleur maar nu is ze zo grauw en haar lippen en nagels zijn helemaal blauw geworden.’ Weer schokt moeder haar ademhaling en het blijft even stil. Annabella en tante Agaat schrikken op en staan allebei aan weerskanten van het bed. Wanneer moeder weer verder ademt praten Annabelle en tante Agaat verder. Na een uurtje zwakt moeder helemaal af en de ademhaling wordt steeds oppervlakkiger. De tussenposes bij het ademen worden langer en Annabella en tante Agaat gaan naast moeder staan.

‘Ga maar meissie, je hebt het moeilijk genoeg gehad, je hoeft niet meer te strijden,’ zegt tante Agaat.

Weer schokt de ademhaling en er zit alweer een langere periode van stilte in als de vorige keer. Tranen schieten bij Annabella in haar ogen. Ze wil moeder niet los laten maar ze weet dat het niet anders kan. Ze buigt zich over haar heen en leunt met haar gezicht op het voorhoofd van moeder. ‘Ga maar moeder, vind je rust maar, het zal allemaal wel goed komen, ga maar, slaap zacht.’ Ze drukt met haar lippen een zoen op moeder haar voorhoofd. Deze laat een grote zucht en dan blijft het stil. Annabella en tante Agaat wachten op de volgende zucht maar het blijft stil. Als of ze op toestemming heeft gewacht slaapt moeder rustig in. Tranen biggelen over Annabella haar wangen en ze verstopt haar gezicht in de nek van moeder. Tante Agaat loopt om het bed heen en probeert haar te troosten en wrijft met haar hand over haar rug. Na zo een poosje gestaan te hebben zegt ze: ‘Ik zal even een verpleegster roepen,’ en loopt de kamer uit. Al snikkend houdt Annabella haar moeder in de armen. Wat was ze altijd lief en zorgzaam voor haar geweest en wat zal ze haar gaan missen. Ze zouden samen nog leuke dingen gaan doen maar daar is niets meer van gekomen. Alles is zo snel gegaan. Even later komt tante Agaat terug met een verpleegstertje die even naar moeder kijkt en dan weer de kamer uitloopt. Na een poosje komt ze met een dokter terug die ook naar moeder kijkt en met een stethoscoop luistert. Hij schudt “ja” naar het verpleegstertje die op haar beurt alle machines uitzet. De dokter condoleert Annabella en tante Agaat en gaat dan weer weg.

Annabella en tante Agaat kijken een poosje naar moeder die er rustig bij ligt. Het verpleegstertje loopt de kamer uit en komt even later weer terug.

‘Ik heb koffie voor u in de wachtruimte gezet,’ zegt ze.

‘O, dank u wel,’ zegt tante Agaat. ‘Zullen we even een bakje koffie nemen, Annabella?’

Annabella knikt en ondersteunt door tante Agaat loopt ze naar de wachtruimte waar een thermoskan met koffie en thee staat. Het verpleegstertje begint ondertussen alle snoeren en slangetjes weg te halen bij moeder.

Tante Agaat schenkt voor beide een beker koffie in en dan gaan ze zitten. Stil staren ze voor zich uit. Er gaan allerlei gedachten door Annabella haar hoofd. Hoe moet ze nu verder nu moeder er niet meer is, kan ze in het huis blijven wonen? Eerst zal ze voor de begrafenis moeten zorgen.

Dan komt het verpleegstertje weer binnen en condoleert hen. ‘Ik heb uw moeder even netjes gelegd. Misschien als u straks tijd hebt kunnen we het één en andere even doorpraten.’ Annabella knikt en neemt een slok van haar koffie. Wanneer de koffie op is gaan ze bij moeder kijken. Ze ligt er vredig bij, met haar handen gevouwen. Het verpleegstertje heeft de lakens glad getrokken en haar haren gekamd.

‘Zullen we dan maar even naar het kantoor lopen,’ zegt tante Agaat. Samen lopen ze naar kantoor waar het verpleegstertje achter de computer aan het werk is.

‘Kunnen we voor u een begrafenisondernemer bellen,’ vraagt ze.

‘Ja, ik weet alleen niet zo goed welke,’ zegt Annabella.

‘Wij hebben er wel één die aan het ziekenhuis verbonden is.’

‘Ja, maar is die een beetje in de buurt van waar ik woon?’

Het verpleegstertje haalt haar schouders op. ‘Ja, dat denk ik niet.’

‘Misschien moet ik even in mijn moeder haar papieren kijken thuis?’

‘Is goed. Als u dan zo afscheid neemt dan gaat uw moeder zolang beneden in het mortuarium.’

‘Ja, is goed.’ Annabella en tante Agaat staan op en gaan nog even bij moeder kijken. Annabella aait haar moeder over het hoofd en geeft haar een zoen op haar voorhoofd. Het verpleegstertje had alle spullen die moeder bij zich had in een tasje gedaan zodat Annabella deze mee kan nemen. Dan gaan ze de afdeling af, met de lift naar beneden en de hoofdingang uit. Annabella steekt een sigaret op, ze zit vol met zenuwen.

‘Waar sta jij met de auto,’ vraagt tante Agaat.

‘Mijn auto staat hier op de parkeerplaats en die van u?’

‘Ik had mijn auto in de parkeergarage gezet. Zal ik naar jullie huis rijden zodat we elkaar daar weer treffen?’

Annabella knikt. ‘Is goed dan zie ik u thuis.’

Ze rookt haar sigaret op en loopt dan naar haar auto. In gedachten rijdt ze naar huis. Onderweg rollen de tranen over haar wangen. Wanneer ze thuis komt is tante Agaat er nog niet. In de keuken gaat ze eerst een boterham pakken want ze bemerkt nu dat haar maag rommelt van de honger. Met haar bord en een beker melk ploft ze op de bank neer. Na een kwartiertje staat tante Agaat aan de deur te bellen.

Annabella zet haar bord op tafel en gaat open doen. ‘Wilt u misschien ook een boterham,’ vraagt ze aan tante.

‘Ja, nu je het zegt heb ik ook wel trek.’

Annabella maakt twee boterhammen met kaas voor haar klaar en geeft dit aan haar.

‘Ik zal eens boven in moeder haar la de papieren pakken. Ma had ze me al laten zien een paar weken geleden.’

Terwijl tante Agaat haar boterham eet loopt Annabella naar boven en loopt de slaapkamer van moeder in. Wat een rare gedachten dat moeder hier nooit meer zal wezen en slapen. De tranen schieten bij haar in de ogen en door haar tranen heen zoekt ze in de la naar de papieren. Wanneer ze deze gevonden heeft gaat ze weer naar beneden. Samen met tante bekijkt ze de papieren en vind ze een adres van een begrafenisondernemer. Ze belt het nummer wat er op vermeld staat en verteld dat haar moeder een uur geleden overleden is.

‘Gecondoleerd met uw moeder mevrouw,’ hoort Annabella de mevrouw aan de telefoon zeggen. ‘Wij komen zo naar u toe om wat dingen door te nemen. Klopt het adres nog?’

‘Ja hoor, we wonen nog steeds op het zelfde adres.’

‘Ok, dat is mooi, tot straks.’

Annabella drukt haar telefoon uit en gaat koffie zetten. Tante Agaat komt ook naar de keuken.

‘Weet je al wat je je moeder voor kleding aan laat trekken?’

‘Nee, daar heb ik nog niet over nagedacht.’

‘Ze zullen er straks wel naar vragen.’

‘Ja, zullen we even boven in de kast kijken?’

Samen lopen ze naar boven en Annabella schuift de grote kledingkast open. Ze schuift wat kleding heen en weer en ziet dan een fleurige gebloemde jurk die moeder altijd graag aan had.

‘Zullen we deze nemen? Moeder had deze jurk altijd zo graag aan en hij stond haar altijd zo mooi.’

‘Ja, is goed. Hij zal haar nu wel veel te wijf zijn maar dat werken ze wel weg.’

Wanneer ze net weer naar beneden lopen wordt er aan de deur gebeld. Annabella gaat gelijk open doen en ziet de begrafenisonderneemster op de stoep staan.

‘Komt u verder,’ zegt ze en gaat haar voor de huiskamer in. De begrafenisonderneemster geeft Annabella een hand en condoleert haar nogmaals. Ook tante Agaat schudt ze de hand.

‘Zullen we aan de eettafel gaan zitten,’ zegt ze. Uit haar zwarte tas haalt ze verschillende boeken en legt deze op de tafel.

‘Wilt u koffie,’ vraagt Annabella. ‘Ja, lekker dank je wel.’

‘Zal ik even koffie maken,’ vraagt tante Agaat.

‘O ja, als u dat wilt doen.’

Tante Agaat loopt naar de keuken om koffie te maken en Annabella gaat aan tafel zitten.

‘Het is allemaal wel erg snel gegaan geloof ik hé,’ vraagt de begrafenisonderneemster.

‘Ja, zeker,’ zegt Annabella. ‘Het is nog niet te bevatten dat ze er niet meer is.’

‘Nee, dat geloof ik. Ik weet dat ze me een paar weken geleden nog gebeld heeft om na te vragen hoe het met haar polis zat en of ze genoeg verzekerd is. Gelukkig is dat het geval dus je hoeft niet bang te zijn dat de rekening niet betaald kan worden.’

‘O, dat is fijn. Ik heb wel aardig wat spaargeld staan maar het is toch fijn te weten dat er genoeg is want ik zal nog wel genoeg kosten krijgen.’

‘Ja, ben je van plan hier te blijven wonen?’

‘Ja, dat weet ik nog helemaal niet. Ik weet niet of dat mag.’

‘Ze zullen wel kijken of je inkomsten hoog genoeg zijn.’

‘Nou dat denk ik wel. Toen ik nog niet werkte deed mijn moeder alles betalen van haar kleine inkomen.’ Dan komt tante Agaat binnen met de koffie.

‘Zullen we eens kijken in het kaartenboek,’ vraagt de begrafenisonderneemster. Ze geeft Annabella een groot boek en tante Agaat gaat naast haar zitten om mee te kijken. Er staan hele simpele tot hele

weelderige kaarten in. Annabella ziet een mooie kaart waar heel wazig een veldboekje is opgedrukt. 'Deze vind ik wel mooi,' zegt ze. 'Moeder was gek op bloemen.'

'Ja, en hij pas mooi bij die gebloemde jurk die je voor haar uitgezocht hebt,' zegt tante Agaat.

'Ja, deze nemen we,' zegt Annabella.

'Wat wil je er op hebben staan? Achter in het boek staan allemaal teksten.'

Annabella bladert naar achteren en bekijkt de teksten. Dan ziet ze een mooie tekst: "Na een korte periode waarin we hoopte op herstel is toch tot ons groot verdriet overleden mijn...".

'Deze wil ik graag hebben,' zegt Annabella. Tante Agaat kijkt welke ze aanwijst. 'Ja, dat is inderdaad een mooie toepasselijke tekst,' zegt ze.

'Ok dan nemen we die,' zegt de begrafenisondernemer. 'Hoe wil je de kaart verder hebben?'

'Ja, met moeder haar naam in grote letters in het midden dan hé?'

De begrafenisondernemer knikt. 'Heb je misschien je moeder haar paspoort?'

Annabella knikt en staat op om uit moeder haar tas het paspoort te halen. De begrafenisondernemer neemt de namen die hierin staan over. 'Welke namen van de familie moeten er op de kaart komen? Wil je alleen jou naam of had je moeder nog broers en zussen die erop moeten?'

Annabella kijkt vragend naar tante Agaat. 'Wat vindt u?'

'Ja, dat moet je zelf weten meissie. Ik en tante Evelien zagen je moeder niet veel.'

'Nee, dat niet maar moet dan alleen mijn naam er op? Dat staat ook zo..., alleen!'

Bij de woorden alleen beseft ze dat ze nu inderdaad werkelijk helemaal alleen is. Tranen lopen over haar wangen.

'Nee hoor, zet jullie namen er ook maar bij,' zegt ze snikkend.

De begrafenisondernemer vraagt de namen aan tante Agaat en schrijft deze op.

'Ik zal even met het crematorium bellen wanneer en hoe laat het kan plaat vinden.'

'Mijn moeder wil graag begraven worden hoor,' zegt Annabella.

'Ja, dat is mogelijk maar we maken dan altijd gebruik van de zalen in het crematorium of ze moet vanuit een kerk begraven worden?'

'Nee, mijn moeder ging niet meer naar een kerk.'

'Ok, dan gebruiken we de zalen van het crematorium. Misschien dat u kunt kijken welke kist u wilt dan bel ik even naar het crematorium,' zegt ze.

Ze geeft Annabella een ander dik boek waar allemaal uitvaartkisten in staan. Terwijl Annabella door het boek bladert, belt de begrafenisondernemer met het crematorium. Annabella ziet een mooie witte kist in het boek staan met chromen handvatten. Wanneer de begrafenisondernemer de telefoon uitdrukt zegt Annabella: 'Deze kist vind ik wel heel mooi.' De begrafenisondernemer bekijkt de foto en schrijft het nummer eronder op. 'Wilt u er witte bekleding in of crème kleurig?'

'Doe maar crème kleurig, anders wordt alles zo wit.'

'Ok de begrafenis kan aanstaande zaterdag om twee uur. Is dat goed?'

Annabella kijkt naar tante Agaat. 'Die tijd is toch wel te doen voor u, tante?'

'Ja hoor, dat is een mooie tijd.'

'Ok, dan houden we het op aanstaande zaterdag twee uur. Dat zetten we dan op de kaart. Wanneer wil je dat er gecondoleerd wordt?'

'Uh ja, donderdagavond of zo,' vraagt Annabella twijfelend.

'Donderdagavond, dat is goed. Ik zie in mijn agenda nog geen afspraak staan. Hoe laat?'

'Doe maar van half acht tot half negen.'

'Ok dan zetten we dat ook op de kaart. Wil je dat er bloemen komen?'

‘Ja, ik denk het wel. Moeder was gek op bloemen dus het mag best een bloemenzee worden.’

‘Dan zetten we daar over niets op de kaart. Wil je zelf bloemen bestellen of wil je dat via ons doen. Ik heb daar eventueel ook een boek voor bij me.’

‘O ja, is goed dan doe ik dat via u dat is wat makkelijker.’

De begrafenisondernemer haalt het boek uit de tas en Annabella bekijkt de foto’s van de boeketten.

‘Ik zal even tante Evelien bellen om te vragen wat zij wil.’

Terwijl tante Agaat belt kijkt Annabella verder. Ze ziet een mooi veldboekje en bestelt die. Wanneer tante Agaat weer ophangt zegt ze: ‘Je tante en ik willen ook gelijk maar een boekje bestellen. Welke heb jij genomen Annabella.’

Annabella laat aan tante Agaat de foto zien. ‘Ok nou eens kijken welke wij dan zullen nemen.’ Tante Agaat bladert het boek door en bestelt ook gelijk een boekje.

‘Dan hebben we alleen nog de volgauto’s. Hoeveel denk je daar voor nodig te hebben, één?’

‘Ja, dat denk ik wel. Ik ben maar alleen en tante Agaat en tante Evelien passen daar dan ook nog wel bij.’

‘Is goed dan bestel ik één volgauto. Ok dan hebben we het meeste zo wel gehad,’ zegt de begrafenisondernemer. ‘Had je al gekeken wat je moeder aan moet?’

‘Ja, ik had al een jurk uitgezocht. Hij zal haar nu wel een stukje te groot zijn want mijn moeder is heel veel afgevallen de laatste tijd.’

‘O dat maakt niet uit. Wij nemen dat vanachteren wel in. Had je ook nog iets van ondergoed en een panty misschien en eventueel schoenen?’

‘Nee, dat zal ik boven nog even pakken.’ Annabella loopt naar boven om dit nog te pakken en geeft dit, als ze weer beneden is, aan de begrafenisondernemer. ‘Ok dan ga ik een proef afdruk maken van de rouwkaart. Kan ik je die toe mailen, zodat je hem even kan bekijken of alles goed is?’

Annabella geeft haar e-mail adres en dan is alles afgerond. ‘Nou dan horen we elkaar morgen weer.’

De begrafenisondernemer neemt afscheid en gaat weg.

‘Ik denk dat ik ook maar gelijk ga, het is al half twaalf en eer ik weer thuis ben.’

‘Is goed, ik bel u morgen nog wel.’

‘Is goed meid en ik hoop dat je een beetje slapen kunt.’

‘Ja, ik denk het wel want ik ben best wel moe. Het was zo’n lange dag.’

Al pratende lopen ze naar de gang waar tante haar jas aandoet en afscheid neemt van Annabella.

‘Nou meid dan hoor ik je morgen en zien we elkaar donderdag.’

‘Is goed tante en goede reis naar huis terug.’

Annabella zwaait tante uit en ploft dan binnen op de bank neer. Even drukt ze de televisie nog aan en zapt nog wat heen en weer. Niets kan haar boeien waarop ze hem weer uitdrukt en naar bed gaat. In bed dwalen haar gedachten af naar moeder. Huilend valt ze tenslotte in slaap.

De dagen daarop gaan vreemd voorbij. Annabella kan nog niet wennen aan de gedachten dat moeder er niet meer is en dat ze er nu alleen voorstaat. Op donderdag kleedt ze zich aan ’t einde van de middag om zodat ze er netjes uitziet voor het condoleren. De kaart zag er prima uit en is naar alle familie leden, vrienden en kennissen van moeder gestuurd. Gelukkig had moeder zelf de adressenlijst in orde gebracht dus die hoefde Annabella alleen maar naar de begrafenisondernemer te e-mailen.

Annabella bekijkt zich in de spiegel en schudt haar haren nog eens goed. Haar zwarte jurkje staat haar goed maar ze ziet wel dat ze de laatste tijd afgevallen is met die drukte om moeder. Ze schrikt op als ze de voordeurbel hoort en loopt naar beneden. Tante Agaat en oom Bob staan samen met tante Evelien en oom Dirk voor de deur. ‘Hallo meissie, hoe is het, gaat het een beetje?’ Annabella wordt omhelsd en krijg

een paar dikke zoenen van tante Agaat. 'Ja, het moet wel hé,' zegt Annabella. Hierna wordt ze ook door oom Bob in de armen genomen en daarna door tante Evelien. 'Hallo meid, wat erg van je moeder hé?' 'Ja zeker, maar ze kon echt niet meer.'

'Nee meid, maar ik ben er wel van geschrokken.'

Oom Dirk geeft haar ook nog een knuffel en dan gaan ze naar de kamer. 'Willen jullie misschien koffie?' Allemaal lusten ze wel een kopje voor dat ze naar het rouwcentrum gaan. 'Ik zal je even helpen,' zegt tante Agaat die achter Annabella naar de keuken loopt. 'Het kaartje is mooi geworden hé,' zegt ze.

'Ja hé, dat vind ik ook. Echt in de steil van ma.'

'Nou zeker. Ben je de week een beetje doorgekomen?'

'Ja, dat wel maar het is nog moeilijk te bevatten dat ma er niet meer is.'

'Ja, dat geloof ik meid. Heb je nog ideeën hoe je het na de begrafenis gaat doen?'

'Nee, ik moet eerst alles eens op een rijtje zetten, zeker financieel, om te kijken of ik hier kan blijven wonen.'

'O ja, dat is natuurlijk ook nog de vraag. Nou ik heb het al met oom Bob besproken maar als je wilt kan je ook bij ons in Groningen komen wonen hoor.'

Groningen, denk Annabella, dat is zover weg van hier. Ze glimlacht en zegt: 'Ik zal het allemaal wel eens bekijken. Hier heb ik mijn werk en vrienden.'

'Ja ach, dat is ook zo maar mocht je willen dan weet je dat je altijd welkom bent.'

Met een dienblad met kopjes lopen ze naar de woonkamer waar de andere zitten te praten. Samen drinken ze de koffie en om zeven uur rijden ze naar het rouwcentrum. Ze worden vriendelijk begroet door de begrafenisondernemer en een medewerkster. 'Jullie kunnen hier je jassen ophangen,' zegt ze. De medewerkster helpt met de jassen ophangen en dan gaat de begrafenisondernemer hen voor de ontvangstruimte in waar zachte muziek klinkt en gedempt licht brand. Achterin, op een tafel met rondom een geplooid donkerblauw doek, staat de witte kist met aan weerszijde grote brandende kaarsen. Achter de kist langs de muren hangen lange beige kleurige gordijnen. Op de kist ligt het veldboeket van Annabella en aan de ene kant op een zuil aan het hoofdeinde ligt het boeket van de tantes en ooms en aan de andere kant ligt nog een boeket. Voorzichtig loopt Annabella naar de kist want ze vindt het best wel eng. Wanneer ze moeder ziet liggen schieten de tranen in haar ogen. Met haar hand wrijft ze over haar koude stijf geworden hoofd en geeft een zoen op haar voorhoofd.

'Ze ligt er mooi bij hé,' zegt ze met een brok in haar keel.

'Ja, ze ligt er zeker mooi bij meid,' zegt tante Agaat die naast haar staat en haar arm op haar schouders legt.

Tante Evelien komt ook kijken. 'Nou ze is zeker mager geworden zeg,' zegt ze.

Annabella knikt. 'Ja, de ziekte heeft haar helemaal uitgemergeld.'

Dan gaat Annabella naar de boeketten kijken en leest de linten die eraan hangen. Het andere boeket op de zuil is van het verpleeghuis waar moeder gewerkt heeft.

Om half acht komen de eerste gasten binnen om te condoleren. Er komen de avond meer mensen dan dat Annabella had gedacht en met vele maakt ze een praatje over hoe het de afgelopen dagen allemaal gegaan is.

Als om half negen de laatste weggaan, kijkt Annabella nog één keer bij moeder. Dit is de laatste keer dat zij haar zal zien, denkt ze. Dan komt de begrafenisondernemer vragen of ze afscheid willen nemen.

Annabella aait moeder nog eens over haar hoofd en geeft haar een kus. 'Als jullie zaterdag komen dan kunnen jullie nog even afscheid nemen voor we de kist sluiten en naar het crematorium gaan.'

Annabella glimlacht. 'Ok, dank u wel,' zegt ze. Dan gaan ze hun jassen aandoen en rijden naar huis.

Thuis drinken ze nog een kopje koffie. Het verwonderd tante Evelien dat er zoveel mensen geweest zijn. 'Ja, ik keek er eigenlijk ook wel vanop. Had niet gedacht dat er zoveel mensen zouden komen.'

Om tien uur gaat de familie weer weg en als Annabella daarna in de bank ploft voelt ze pas hoe moe ze is. Alle emoties putten haar uit. Ze drinkt nog even wat en gaat dan naar bed.

2 Een rare uitspraak.

De nacht voor de begrafenis slaapt Annabella onrustig. Allerlei scenario's gaan door haar hoofd over hoe het verder moet. In haar dromen ziet ze al een ontruiming van haar huis en ziet ze zich zelf al op straat staan. Dan schrikt ze op van de wekker en bezweet wordt ze wakker. Ze gaat haar bed uit en eerst een kopje koffie drinken. Om half elf gaat ze zich douchen en optutten. Ze trekt het zelfde zwarte jurkje aan als bij het condoleance en gaat dan nog een kopje koffie nemen. Om twaalf uur staat de familie voor de deur. Ook haar twee neven Wubbo en Geert zijn meegekomen. Als kind heeft ze altijd veel gespeeld met haar neven tot ze naar Zuid- Holland zijn verhuisd. Om de één of andere reden wilde moeder niet meer in Groningen blijven wonen en zijn ze verhuist. Hartelijk begroeten ze elkaar en Annabella krijgt van beide een dikke knuffel. Samen nemen ze nog een kopje koffie en praten ze wat om vervolgens te vertrekken naar het rouwcentrum. De rouw kist staat weer mooi opgesteld en Annabella kan nog één keer haar moeder zien, een zoen geven en afscheid nemen. Tranen vloeien over haar wangen en hevig snikkend neemt ze afscheid. 'Dag lieve moeder rust zacht. Ik zal je vreselijk missen.'

Dan komt de begrafenisondernemer vertellen dat het tijd is om de kist dicht te gaan doen. 'Willen jullie dit als familie doen,' vraagt ze. Annabella kijkt vragend naar de familie. 'Wat jij wilt,' zegt tante Agaat. Annabella stemt toe en met z'n alle gaan ze rond de kist staat en tillen ze de deksel op de kist. Iedereen krijgt een knop waarmee de deksel dicht geschroefd wordt. Het is een zeer emotioneel moment waarbij rijkelijk de tranen stromen. Wanneer de kist dicht is komen de mannen van de begrafenisondernemer de kist optillen om die naar de rouwauto te brengen. Annabella droogt haar tranen en met z'n allen lopen ze achter de kist aan. De rouwauto staat tot aan de deur geparkeerd op de stoep met de klep van achteren open. Voorzichtig wordt de kist in de auto geschoven waarna de bloemen aan weerskanten ernaast worden gelegd. De klep gaat dicht en de auto rijdt een stukje naar voren zodat de volgauto voor de deur kan stoppen. Annabella stapt samen met de familie in waarna de rit richting de begraafplaats gaat. Onderweg rijden ze nog een keer langzaam door de straat en houden ze bij het woonhuis, waar Annabella en moeder woonde, stil. Na twee minuten stil te hebben gestaan rijden ze weer verder. Als ze op de begraafplaats aankomen, staan er verschillende mensen hen op te wachten. De auto houdt stil en Annabella en haar familie mogen uitstappen en worden naar een wachtruimte gebracht. De rouwauto rijdt door naar achter waar de kist eruit gehaald wordt en naar de ontvangstzaal wordt gebracht. De boeketten worden op zuilen naast de kist gelegd. Als alles netjes staat wordt er zachte harpmuziek aangezet en kunnen de mensen binnen komen. Wanneer alle belangstellende zitten wordt de familie binnen gelaten om voorin plaats te nemen. Bij het naar binnen lopen gaat er een koude rilling over Annabella haar rug heen. Nu is alles zo voorbij en zal ze alleen in het leven staan. Ze gaat in het midden zitten met tante Agaat aan de ene kant en tante Evelien aan de andere kant. Het volgende nummer begint met het spelen van gitaarmuziek waarna een prachtige zachte vrouwenstem begint te zingen:

*Liefste, dit is de zwartste bladzijde uit mijn leven
Omdat ik hier zo sta om van jou afscheid te nemen
Toen ik vanmorgen wakker werd en dwaalde door het huis
Kon ik je stem nog horen
Je geur nog ruiken*

*Ik had zo graag gewild dat je nog hier was
Maar helaas is de werkelijkheid anders en sta ik nu hier.
Ik hoop, dat het mooi is waar je nu bent
Ooit hoop ik er zelf ook te komen
En ik hoop dat we elkaar wederzien.*

*O liefste slaap zacht
Slaapzacht, slaapzacht*

*Ik zal mijn leven zonder jou verder moeten doen
iets wat zeker niet mee zal vallen
Dat kan ik je nu al vertellen
Want missen doe ik je ontzettend
En mijn hart krimpt ineen van verdriet
Maar ik hoop dat jij je rust hebt gevonden
En mag wandelen over het mooie malse groene gras
Waar dieren vrolijk om je heen springen
en het zonnetje prachtig schijnt.
En waar je geen pijn meer zult hebben en gelukkig zult zijn.*

*O liefste, slaap zacht
Slaap zacht, slaap zacht liefste.*

*Ik zal proberen mijn leven weer op te pakken
Hoe of wat dat ook verder zal gaan
Je zult altijd in mijn hart blijven leven
En een stukje van jou leeft voort in mij.
Ooit hopen we elkaar weer te zien
En elkaar weer in de armen te sluiten.
Dan kunnen we weer alles samen doen
En zal het zijn zo als eerst
Gelukkig bij elkaar
En niet meer alleen*

*Oh slaap zacht liefste
Slaap zacht, slaap zacht.
Liefste slaap zacht
En wacht op mij.*

Een traan loopt over Annabella haar wang. Ja, ze had het zelf tegen moeder gezegd "slaap zacht". Even komt er een boosheid in haar naar boven. Had ze maar niet gezegd van "ga maar" want ze wilde helemaal niet dat moeder ging. Ze wilde haar bij zich houden en leuke dingen met haar doen in plaats van hier te zitten en afscheid te moeten nemen. Annabella schrikt op van de stem van de begrafenisondernemer.

'Goedemiddag, namens de familie wil ik u hartelijk danken voor uw aanwezigheid. Vanmiddag moeten we afscheid nemen van mevrouw Maria Elisabeth Spanga. Wij gedenken haar bij het volgende nummer.'

*Ik denk aan de tijd dat we samen waren
En we lachte, danste en rende door het gras
Ik denk aan de fijne tijd die we samen hadden
En genoten van elkaars samen zijn
Ik moet vandaag een hoge berg beklimmen
En de top zien te bereiken.
Alleen dan kan ik verder leven
Met een stukje van jou in mijn hart.
Wat zal het straks stil en kil zijn
Zo zonder jou
Ik ben bang me straks zo klein te voelen
Met jou naast me kon ik alles aan
Maar nu zal ik zonder moeten doen
Zo zonder jou.
Ik wil het van de daken gillen
Hoe ontzettend ik je nu al mis
Donkere wolken hebben zich boven mij gevormd
Terwijl ik alleen maar van de zon houd
Tranen lopen langs mijn wang
Als regen die naar beneden komt.
Ik zou willen dat we nog één dag bij elkaar konden zijn
En van alles nog tegen elkaar zouden kunnen zeggen.
Elkaar vast konden houden en konden knuffelen
Maar vandaag is het juist de dag dat we afscheid
Van elkaar moeten nemen.
Mijn hart huilt om jou
Om jou van wie ik zoveel hou,
Zoveel hou.*

De muziek sterft weg en de begrafenisondernemer gaat weer achter de lessenaar staan. 'Graag wil ik uw aandacht voor Annabella.'

Annabella staat met knikkende knieën op en tante Agaat onder steunt haar. Wanneer ze achter de lessenaar staat neemt ze eerst een slokje water. Haar benen blijven trillen en de zenuwen gieren door haar keel. Ze kan haast geen woord uit haar keel krijgen. Ze laat een diepe zucht en vouwt het velletje open waarop ze de vorige avond een stukje aan haar moeder heeft geschreven.

*Je was een moeder
Die mijn groot heeft gebracht
Je was een moeder
Die mij gemaakt heeft zoals ik nu ben.
Je was een moeder*

*Die mij alles van het leven heeft geleert
Je was een moeder
Waarmee ik ging winkelen
Je was een moeder
Waarmee ik kon lachen
Je was een moeder
Die mij troostte wanneer ik moest huilen
Je was een moeder
Waarmee ik alles kon bepraten*

Een steeds grotere brok komt in Annabella haar keel en even moet ze hoesten. Met haar handpalm veegt ze een traan die naar beneden loopt weg. Dan vervolgt ze haar stukje weer.

*Je was een moeder
Die mij leerde sterk te zijn
Je was een moeder
Die mij leerde door te vechten
Maar vooral was je een moeder
Die mij liefde en genegenheid gaf
Een moeder
Waarvan ik heel veel houd.
Een moeder als geen ander.*

Annabella vouwt haar velletje weer dicht en loopt naar de kist. Ze leunt voorover en legt haar hoofd op de deksel. Zo blijft ze even staan, geeft dan een zoen op de deksel en zegt: 'slaap zacht moeder.' Dan loopt ze, met tante Agaat naast haar, terug naar haar stoel. Zachtjes begint er vioolmuziek te spelen en de Italiaanse mannenstem van Andrea Bocelli begint: "Time to say goodbye" te zingen. Op het grote scherm achter de kist is een grote roze bloem te zien en de vertaling van het lied rolt over de bloem:

*Wanneer ik alleen ben,
Droom ik van de horizon
En slaag ik er niet in om de woorden te vinden.
Aangezien ik weet dat er geen licht is,
Op een plaats
Waar geen zon is.
Als je hier niet bij me bent.
Voor het raam
Laat ik iedereen mijn hart zien
Dat jij in brand stak.
Jij sloot je binnen in me op.
Het licht, jij
Tijdens onze korte ontmoeting op straat*

Tijd om afscheid te nemen

*Van landen die ik nooit
Heb gezien en nooit met jou deelde
Nu, ja, zal ik ze ervaren
Ik zal vertrekken samen met jou
Op schepen over de zee
Die, ik weet,
Nee, nee, niet langer bestaan
Ik zal ze samen met jou ervaren*

*Als je weg bent
Droom ik van de horizon
En woorden schieten te kort
En ja, ik weet
Dat je bij me bent
Jij, mijn maan, bent bij me
Mijn zon, je bent bij me
Bij me, bij me, bij me*

*Tijd om afscheid te nemen
Van landen die ik nooit
Heb gezien en nooit met jou deelde
Nu, ja, zal ik ze ervaren
Ik zal vertrekken samen met jou
Op schepen over zee
Die, ik weet
Nee, nee, niet langer bestaan
Ik zal ze samen met jou her ervaren
Ik zal met je meegaan
Op schepen over zee
Waarvan ik weet dat ze
Nee, nee, niet langer bestaan
Met jou zal ik ze her ervaren
Ik zal met je meegaan
Ik en jij*

Wanneer de muziek weer wegebt, loopt de begrafenisondernemster weer naar de lessenaar. ‘Het is nu tijd om mevrouw Maria Elisabeth Spanga naar haar laatste rustplaats te brengen. Ik wil u dan ook vragen om op te staan en haar de laatste eer te bewijzen als we haar daar naar toe gaan brengen.’ Alle aanwezigen gaan staan en mannen van de begrafenisondernemster lopen naar de kist toe. De grote deuren achter in de zaal gaan open en een grote windvlaag waait naar binnen. Ze tillen de kist op hun schouders en langzaam lopen ze richting de uitgang. Annabella, de familie en de rest van de aanwezige lopen er achter aan. Het is een aardig eindje lopen over de begraafplaats tot ze bij de plek komen waar de kist boven het gegraven gat wordt gezet. Ze gaan er allemaal omheen staan en de begrafenisondernemster begint weer te praten: ‘Laten we allemaal mevrouw Maria Elisabeth Spanga

gedenken.' Ze buigt haar hoofd en iedereen is stil. Als ze zo staan beginnen er druppels uit de hemel te vallen terwijl aan de andere kant nog een waterig zonnetje schijnt. Na twee minuten begint het laatste nummer met gitaarklanken en een mannenstem zingt:

*Zou je nog weten wie ik ben
als we elkaar weer in de hemel zien?
Zou je mijn naam nog weten?
Maar daar ben ik nog niet en moet nu sterk zijn.*

*Zouden we elkaars hand weer vast houden
Als we elkaar weer in de hemel zien?
Zouden we weer zo lachen als dat we dat toen deden?
Maar ik ben er nog niet en moet nu sterk zijn.*

*Zou het dan weer het zelfde zijn als nu?
Maar nu moet ik me sterk houden
Ik zal mijn weg weer moeten vinden
Door de dag en de nacht*

*Want ik moet verder
Mijn tijd voor de hemel is nog niet gekomen
Ik zal me er doorheen vechten
En de tijd zal komen dat ik weer kan lachen*

*Maar tot die tijd denk ik aan jou
Jij die leeft in mijn hart
Jij waarvan ik zoveel hou
Jij, jij, jij.*

Met nog getokkel van gitaarsnaren eindigt het lied en de begrafenisondernemer pakt de microfoon. 'Dan is dit het einde van deze uitvaartdienst. Namens de familie wil ik u hartelijk bedanken voor uw aanwezigheid en belangstelling. In het crematorium kunt u zo de familie condoleren en een kopje koffie drinken. Wilt u nu als aanwezigen dan eerst afscheid nemen dan kan de familie dat als laatste doen. Dank u wel.'

Annabella en de familie nemen wat afstand zodat de rest van de mensen die zijn gekomen nog rond de kist kunnen lopen. Wanneer de laatste voorbij is gaat Annabella op haar hurken naast de kist zitten en houdt deze vast. Tranen lopen over haar wangen. 'O moedertje, o moedertje toch,' snikt ze hevig. Tante Agaat probeert haar te troosten en haalt haar uiteindelijk weg bij het graf. Annabella biedt veel weerstand want ze wil helemaal niet weg. Ze wil bij moeder blijven! Ondersteund en wegtrekkend door haar tante en oom lopen ze uiteindelijk terug naar de condoleerkamer waar ze koffie en broodjes krijgen. Annabella moet weer even tot haar positieve komen. Dan komen een heleboel mensen haar condoleren en zeggen hoe erg ze het vinden dat moeder er niet meer is, hoe lief en goed mens ze was en hoe ze haar ook zullen gaan missen. Er zijn heel wat mensen gekomen wat Annabella toch weer verrast. Na drie kwartier is het tijd om afscheid te nemen waarna Annabella met de familie in de volgauto weer thuis afgezet worden.

Tante Evelien, Oom Dirk en Wubbo en Geert nemen bij aankomst gelijk afscheid van haar. 'Wat zijn nu je plannen verder,' vraagt tante Evelien.

'Ik heb verder geen plannen,' zegt Annabella.

'Ga je niet je vader in Italië opzoeken,' vraagt tante Evelien dan. Tante Agaat stoot haar zus aan en trekt een gezicht erbij van "wat zeg je nu".

Annabella kijkt haar tante vragend aan. 'Mijn vader opzoeken in I...I....Italië? Ik heb toch geen vader meer?' Door deze opmerking is Annabella helemaal in de war en tante Agaat probeert de sfeer te verbreken en gaat enthousiast haar zus gedag zeggen om haar af te leiden. 'Nou zus ik zie je van de week weer hé?'

'Ja, is goed meid, nou tot kijk allemaal.' Ook oom Dirk, Wubbo en Geert zeggen Annabella gedag en dan zijn ze weg. 'Wat bedoelde tante Evelien nou,' vraagt Annabella die de opmerking niet uit haar hoofd krijgt.

'Ik zou het niet weten meid. Ze zal zich wel vergist hebben. Ik zou er maar geen aandacht aan besteden.' Ineens krijgt Tante Agaat ook haast en zegt: 'Nou meid wij gaan er ook gelijk vandoor. Mocht er nog iets zijn dan moet je ons maar bellen.'

'Ja, uh ja, is goed.' Ze krijgt nog een dikke kus en dan zijn ook tante Agaat en oom Bob weg.

Verbijsterd over het abrupte afscheid blijft Annabella nog een poosje voor de deur staan. Uiteindelijk gaat ze naar binnen waar het stil en koud is. Ze draait aan de knop van de thermostaat en ploft op de bank neer. Zo zit ze een poos voor zich uit te staren. Iedere keer hoort ze tante Evelien weer zeggen: 'Ga je niet je vader in Italië opzoeken, ga je niet je vader in Italië opzoeken, ga je niet je vader in Italië opzoeken?' Ze probeert deze gedachten van zich af te zetten en gaat boven een warme douche nemen.

Weken gaan voorbij en Annabella is weer gewoon aan 't werk, wat haar gelukkig afleiding geeft. De stilte 's avonds valt haar zwaar en ze probeert met het kijken naar de televisie de avonden door te komen maar telkens blijft ze aan de uitspraken van tante Evelien terug denken. Stel je voor dat haar vader toch nog leeft. Nee..., nee..., dat kan toch niet. Moeder zei altijd "je hebt geen vader meer". Nu ze er verder over na denkt heeft moeder ook nooit gezegd dat hij dood was. Maar waarom zou ze dan niet verteld hebben dat hij nog ergens leefde? Nee..., nee..., ze zit zichzelf dingen aan te praten die ze altijd graag gewild had, het hebben van een vader. Ze heeft moeder eigenlijk ook nooit een naam horen noemen dus hoe zou ze er achter moeten komen wie hij was en hoe hij heette. Om van de gedachte af te komen gaat ze in de keuken de afwas doen en daarna klikt ze de televisie uit en gaat naar bed. Ze moet morgen weer vroeg op.

Half mei, wanneer het eindelijk voorjaar lijkt te worden, besluit Annabella op een mooie zaterdagochtend, aan de voorjaars schoonmaak te beginnen. Eerst gaat ze beneden aan de gang met ramen zemen, gordijnen wassen, stoffen en stofzuigen waar bij alles van z'n plaats gaat. Wanneer beneden alles schoon is gaat ze naar boven. Eerst krijgt de badkamer een grote beurt, daarna haar eigen kamer en dan blijft ze voor de kamer van moeder staan. De eerst dagen na de begrafenis was ze er nog wel gekomen en lag ze soms uren op moeder haar bed te huilen maar de laatste weken was ze er niet meer geweest. Ze opent de deur en de parfumgeur van moeder komt haar tegemoet. Wat moet ze hier schoonmaken? Ja, eigenlijk alles. Misschien zou ze moeders kasten eens moeten gaan uitruimen. Ze ploft op bed en kijkt de kamer rond. Waar moet ze beginnen en waar laat ze alles. Dan loopt ze naar beneden om een rol vuilniszakken te halen en met een stoel erbij gaat ze beginnen aan de toilettafel. Lippenstiften, doosjes oogschaduw, monster flesjes parfum en alles wat ze zelf niet kan gebruiken gooit

ze in de vuilniszak. Ze bekijkt het doosje kettingen en alleen de waardevolle haalt ze er tussen uit en de rest gooit ze weg. De la is praktische leeg wanneer ze alles uitgezocht heeft. Dan schuift ze de vuilniszak naar één van de nachtkastjes. Het bovenste laatje ligt vol met onderbroeken. Annabella gooit deze ook in de vuilniszak want ze zou niet weten wat ze er mee moest. In de onderste la liggen allemaal sokken, panty's en elastische broekjes die moeder aan deed om haar buikje te verbergen. Zo die is ook leeg, denkt ze en loop om het bed heen om het andere nachtkastje leeg te ruimen. Hierin ligt niet zo veel. Wat sjaaltjes en zakdoeken, dus die is snel leeg. Dan staat ze op en kijkt de kamer rond. Het zou een mooie kamer voor haar zelf zijn. Ze zou een ander behangetje en verfje kunnen doen en dan haar eigen kamer als logeerkamer kunnen maken. De kamer van moeder is lekker licht en zonnig terwijl haar kamer aan de achterkant altijd somber en koud is. Dan kijkt ze naar de grote kleding kast. Met een zucht ploft ze op bed. Ja, hier zal ze ook aan moeten beginnen maar eerst gaat ze beneden een kopje koffie maken. In de keuken maakt ze ook gelijk een boterham. Het zonnetje straalt via het keukenraam naar binnen en ze besluit om de keukendeur open te zetten. Een verfrissende lente geur komt naar binnen en het voelt zelfs warm aan. Vanuit de werkkast pakt ze een doekje en met een sopje maakt ze de tuinstoel schoon. Dan pakt ze haar bord en beker en gaat hiermee buiten in het zonnetje zitten. Het is zo lekker dat ze de mouwen van haar blouse oprolt. Ze voelt de zon op haar huid branden. Dan roert ze de suiker door haar koffie en neemt een slok. Hé, lekker daar was ze net aan toe. Ze eet haar boterham en daarna leunt ze met haar hoofd achter over en doet haar ogendicht. Heerlijk die warmte van de zon op haar gezicht. Zo blijft ze een poosje zitten tot er een wolk voor de zon komt. Ja, ze zal toch verder moeten anders heeft ze straks geen puf meer om verder te gaan. Met haar bord en beker loopt ze weer naar binnen en doet de deur op slot. Met de rol vuilniszakken gaat ze naar boven en begint ze met de kleding van moeder uit de kast te halen. Op bed vouwt ze deze op en stopt ze in de vuilnis zak. Maandag zal ze deze wel in haar auto meenemen naar haar werk. Vlakbij het kantoor heeft ze wel eens een container van het Leger des Heils zien staan waar ze de zakken dan in kan doen. Wanneer alle kleding in zakken zit begint ze aan de schoenendozen die onderin staan. Bruine, zwarte, witte, groene en zelfs een paar hele oude rode schoenen vindt ze. Die rode heeft ze moeder nog nooit zien dragen. Wanneer ze de laatste doos pakt heeft ze moeite deze op te tillen. Door de onverwachte zwaarte laat ze de doos vallen waar door de deksel er afvalt en er allemaal foto's over de grond vallen. Annabella gaat op haar knieën zitten om de foto's op te rapen en bekijkt deze. Het zijn allemaal oude zwart wit foto's en een enkele gekleurd. Ze heeft deze foto's nog nooit gezien. Op sommige foto's herkent ze haar opa en oma en er zitten ook foto's bij van haar moeder als kind en als jonge vrouw. Dan ziet ze een foto waar haar moeder opstaat met een man. Op de achtergrond zijn druivenranken, bergen, cipressen en in de verte een grote boerderij te zien. Op de vergeelde achterkant staat in oude letters met potlood geschreven "samen met Giuseppe op de foto". Ze bekijkt nog meer foto's die in de doos zitten en ze besluit alles terug te doen en deze beneden aan de tafel te gaan bekijken. Met de doos in haar armen gaat ze de trap af en gaat ze aan de eettafel zitten. Ze neemt een stapeltje in haar handen en één voor één bekijkt ze de foto's en sorteert ze. Er zijn verschillende foto's van haar moeder met deze man, waar ze verliefd en gearmd op staat. Dan ziet ze een foto van de man die bij een bord staan met daarop "Le Preselle". Op de achtergrond is weer die grote boerderij te zien. Wie zou die man zijn? Na nog wat foto te hebben bekeken van een landschap met druivenstruiken, heuvels en in de verte de grote boerderij of een op een heuvel gelegen dorp, ziet ze ineens een foto van moeder op een bank met naast haar de man met in zijn armen een baby. De man heeft een grote glimlach op zijn gezicht. Ze vindt de man toch iets van bekende trekjes hebben maar ze weet niet waarvan. De baby in zijn armen herkent ze. "Dat ben ik" denk ze. De woorden van tante Evelien schieten weer in haar gedachten: "Ga je niet je vader in Italië opzoeken"? Zou ze dan inderdaad nog een

vader ergens in Italië hebben? Ze had moeder nooit over hem gehoord. Als haar vriendinnen wel eens vroegen naar haar vader zei moeder altijd: 'Annabella heeft geen vader meer.' Ze pakt nog een nieuw stapeltje foto's uit de doos en één voor één bekijkt ze deze. Dan komt tussen de foto's uit een vergeelde envelop met moeder haar naam, het adres in Groningen en een Italiaanse postzegel erop. Ze kijkt in de envelop en ziet er net zo'n vergeelt briefje in zitten. Het is in vieren gevouwen. Annabella haalt hem er uit, vouwt hem open en leest:

Dear Maria,

It makes me very sad that you're gone from "Le Preselle" and I terribly miss you and our beautiful and sweet daughter. Our cultures are so different that it seems difficult for you to live in the situation where we live in to accept. I traveled a few times to the Netherlands to visit you because I wanted to talk to you about us. I miss you very much and my heart hurts. Please Maria come back to Italy. Maybe we can change the situation in which we live.

Moet Annabella uit deze brief in gebrekkig Engels opmaken dat haar moeder bij haar vader weg is gelopen? Maar waarom zou ze zo iets doen? Op de foto's lijkt ze zo gelukkig. Dan leest ze weer verder:

I will build our own house on our property so we don't have to live with my parents. The fact is our culture that a son will stay with his parents and therefore it is so hard for me to leave. I'm also the only heir that can take over the company. Maria, I beg you please come back. I love you so much and miss you very much.

*With love
Giuseppe*

Ja, het kan niet anders of moeder moet terug gegaan zijn naar Nederland omdat ze het niet kon wennen in Italië. Maar waarom heeft ze er dan nooit iets over verteld? Zou ze bang geweest zijn dat Annabella haar vader zou gaan opzoeken en dan niet meer terug zou komen? Dat zou een verklaring kunnen zijn. Ze bekijkt de foto's nog eens opnieuw. Ze kan zich goed voorstellen dat haar moeder op die Giuseppe verliefd is geworden want het is een knap uitzierende man. Ze stopt het briefje weer terug in de envelop en bekijkt de laatste foto. Daarna stopt ze hen allemaal weer terug in de doos op eentje na. De foto van moeder, vader en zich zelf als baby zet ze op de kast. Dan gaat ze weer naar boven om de laatste spullen op te ruimen.

3 Naar Groningen.

Iedere dag bekijkt Annabella de foto op de kast en steeds meer vragen komen bij haar naar boven. Op een avond besluit ze tante Evelien op te bellen.

‘Hallo, meid hoe is het,’ hoort ze aan de andere kant van de lijn.

‘Ja, wel goed. Het is erg stil in huis. Ik heb een paar weken geleden moeder haar kamer opgeruimd en nu wil ik hiervan mijn eigen kamer gaan maken.’

‘O meid, wat goed van je.’

‘Waarvoor ik eigenlijk bel tante.....,’ even blijft het stil maar dan praat ze door. ‘Ik wilde vragen of het goed is als ik een dagje naar Groningen kom. Wanneer komt het u in een weekend uit?’

‘In’ t weekend zeg je hé?’

‘Ja, want door de weeks werk ik.’

‘Aanstaande weekend hebben we een bruiloft maar die week erop zijn we thuis.’

‘Kan ik dan komen?’

‘Ja, wat mij betreft wel. Blijf je ook slapen?’

‘Als het voor u niet te lastig is?’

‘Nee hoor. Ik maak op zolder wel een logeerbed voor je klaar. Nou gezellig dat je komt.’

‘Ja, dan heb ik weer een beetje afleiding en aanspraak.’

‘Is goed meid dan zien we je over twee weken.’

‘Ok tante, bedankt en tot over twee weken dan.’

‘Ja, tot over twee weken meid. Doeg.’

Annabella drukt haar telefoon uit. Ze is benieuwd wat tante te zeggen heeft. Ze zal de foto’s en de brief meeneemt.

De twee weken zijn zo om en op zaterdagochtend stapt Annabella al vroeg in de auto. Het is een lange rit en onderweg stopt ze even bij een benzinepomp om haar benen te strekken en een kopje koffie te halen. Leunend tegen de auto, met haar gezicht in het zonnetje, drinkt ze haar koffie. Daarna rijdt ze het laatste stuk en tegen elf uur rijdt ze de straat in en parkeert ze haar auto op het parkeerplaatsje tegen over het huis.

Tante Evelien is in de keuken bezig en ziet haar uitstappen. Annabella pakt haar weekendtas achter uit de auto en wanneer ze voor de deur staat wordt ze hartelijk begroet door tante.

‘Goede rit gehad,’ vraagt ze.

‘Ja, het was niet druk op de weg en lekker weer om te rijden,’ zegt Annabella.

‘Zet je tas maar onderaan de trap. Lust je koffie?’

‘Ja, lekker.’ Annabella zet haar tas neer en loopt achter tante de kamer in en vervolgens mee naar de keuken. Tante maakt de koffie en daarna lopen ze naar de tuin waar ze onder het zonnescherm gaan zitten.

‘Je ziet er goed uit,’ zegt tante.

‘Ja, het gaat ook steeds beter. In het begin was het heel erg stil in huis en eenzaam maar de laatste weken probeer ik het een beetje mijn eigen huisje te maken. Gelukkig mag ik er blijven wonen en is de huur niet zo hoog.’

‘Nou dat is fijn te horen meid. Wubbo en Geert zijn aan’ t werk en Oom Dirk is even naar de garage voor een nieuw lampje. Ik moet straks nog wat boodschapjes doen. Ga je mee of wil je hier blijven?’

‘Nee, ik ga zo wel even mee, dat vind ik wel leuk.’

‘Ok is goed, dan zal ik je even naar je kamer brengen.’

Samen staan ze op en gaan ze naar boven.

‘Je mag op deze kamer slapen,’ zegt ze en opent op de eerste etage een deur.

‘O, ik dacht dat ik op zolder zou slapen?’

‘Ja, dat had ik eerst ook gezegd maar nadat we hem opgeruimd hadden wilde Geert daar graag zijn kamer hebben dus die heeft vorige week al zijn spullen naar boven verhuisd en hebben we van zijn kamer een logeerkamer gemaakt.’

De kamer is licht en de muren zijn geel en terracotta geverfd. Tegen de muur staat een bed en aan de andere kant een kast met een tafeltje ernaast.

‘Maak jij je maar even eigen, dan ga ik even een boodschappenlijstje maken. Hier naast is de douche dus als je je nog even op wilt frissen kan dat.’

‘Bedankt tante,’ zegt Annabella met een glimlach. Als tante weg is haalt Annabella wat kleren uit haar tas en hangt deze in de kast. Dan kijkt ze uit het raam die uitzicht geeft op de tuin met daar achter weilanden met koeien erin. Haar gedachten dromen weg naar de foto’s van moeder met de man. Ze zal een goed moment moeten zoeken om haar tante hier over te vragen. Dan gaat ze naar beneden waar tante net bezig is met de lege flessen in een tas te doen.

‘Zo is het allemaal gelukt,’ vraagt ze.

Annabella knikt. ‘Ja hoor, heb wat kleding in de kast gehangen zodat het niet zo kreukelt.’

‘Mooi, zullen we dan maar boodschappen gaan doen?’

‘Is goed, moet ik wat dragen?’

‘Als jij de tas neemt dan neem ik het kratje met lege flessen.’

In tante haar kleine autootje rijden ze naar het winkelcentrum om boodschappen te halen. Het is niet zo druk want de eerste mensen zijn al op vakantie gegaan of zijn met het mooie weer weg. Eerst kijken ze bij een paar boetiekjes en bij een woondecoratie winkel. Annabella ziet daar twee grote bruine kaarsenstandaard die ze koopt. In een boetiekje kijkt ze bij de jurkjes en haalt een witte met blauwe en rode bloemen uit het rek. Voor een grote spiegel houdt ze hem voor en kijkt ze hoe die staat.

‘Trek hem even aan dan kan je kijken hoe hij zit,’ zegt tante.

‘Vind u dat niet erg,’ vraagt Annabella.

‘Nee, we hebben toch de tijd aan ons zelf.’

In een kleedhokje trekt Annabella de jurk aan en laat zich dan aan tante zien. Het jurkje staat haar fantastisch met het strakke lijfje en de in plooien uiteenvallende rok.

‘Hij staat je prachtig,’ zegt tante. Annabella draait voor de spiegel rond. Hij staat haar inderdaad geweldig en de katoenen stof zou ook in de warmte van de Italiaanse zon goed zijn.

‘Ik neem hem,’ zegt ze en gaat zich weer omkleden. ‘Zullen we nu dan maar eens boodschappen gaan doen,’ zegt ze als ze de jurk afgerekend heeft en met het tasje de winkel uit loopt.

‘Maakt mij niet uit hoor, als jij nog ergens wil kijken doen we dat.’

‘Nee, ik wil niet te veel geld uitgeven maar sparen,’ zegt Annabella.

Ze lopen verder naar de supermarkt en halen daar de benodigde boodschappen. Met twee tassen vol en een krat met limonade rijden ze even later weer terug naar huis. Oom Dirk zit buiten in de tuin de krant te lezen. Als Annabella de tuin in komt lopen zegt hij: ‘Hé Annabella, hoe is het?’

‘Ja, goed hoor Oom Dirk. Ja, het is even wennen zo alleen in huis en het is stil. Hoe is het met u?’

‘Ja, met mij gaat het goed hoor. Ik geloof het meid dat het stil is maar red je het verder zo wel?’

‘Ja, ik heb het huis nu op mijn naam staan en gelukkig is de huur maar laag.’

‘Nou dat is mooi.’

Oom Dirk gaat weer verder met het lezen van zijn krant en Annabella geniet van het zonnetje.

Eind van de middag komen Wubbo en Geert thuis van hun werk. Ze nemen Annabella mee naar hun kamer en luisteren tot aan het avondeten muziek. Annabella geniet van de gezelligheid en de familie om zich heen.

’s Avonds gaat ze met haar neven naar een kroegje in het dorp. Ondanks dat ze daar niemand kent maakt ze met verschillende mensen een praatje. Met Wubbo rockt ze op de muziek tot ze hijgend op een stoel valt.

‘Ik kan niet verzinnen wanneer ik voor het laatst uit ben geweest en zoveel lol heb gehad,’ zegt ze.

Wubbo lacht. ‘Je moet hier heen verhuizen dan kunnen we iedere week uitgaan.’

‘Ja, dat wordt een beetje moeilijk met mijn werk.’

‘Je kunt toch hier naar werk zoeken, er zitten hier genoeg advocatenbureaus die vast wel secretaresses kunnen gebruiken en dan ben je ook niet meer zo alleen.’

Ja, haar neef heeft misschien wel gelijk maar dan zou ze alles op moeten geven en hier een huisje moeten zoeken. Ze moet er nog niet over denken. De laatste maanden hebben al zoveel veranderingen met zich mee gebracht en ze loopt ook nog met zoveel vragen. Om twee uur ’s nachts gaan ze weer op de fiets naar huis en wanneer Annabelle op bed ligt voelt ze pas hoe moe ze is. Ze was vanmorgen natuurlijk toch al vroeg op.

De volgende morgen wordt ze wakker van gekletter van water. Ze hoort dat er iemand onder de douche staat. Ze draait zich op haar andere zij en duikt nog even weg in de lakens. Het was best laat vannacht en eigenlijk heeft ze nog wel slaap maar ze kan het niet maken om te lang op bed te blijven liggen nu ze op visite is. Even later slaat ze het dekbed van zich af en schuift de gordijnen open. Het zonnetje staat stralend aan de lichtblauwe licht. Uit de kast pakt ze haar ochtendjas en op haar blote voeten loopt ze de trap af naar beneden. Oom Dirk zit televisie te kijken en kijkt op als ze de kamer binnen komt.

‘Zo jij bent vroeg op,’ zegt hij. ‘Als je koffie wilt moet je het maar even pakken alles staat op het aanrecht.’ Annabelle loopt de keuken in en drukt de Senseo aan. Naast het apparaat staan twee busje en boven het aanrecht op een rek hangen bekers. Uit één van de busje pakt ze een koffiepads, stopt deze in de houder en drukt hem dan dicht. Daarna zet ze de beker er onder en drukt hem aan. Met veel gebrom loopt de koffie in de beker. Uit een potje pakt ze twee suikerklontje. Vanaf een ander rek boven het aanrecht pakt ze het melkkannetje en wanneer de Senseo klaar is doet ze de melk in haar koffie. Dan loopt ze weer terug naar de kamer en gaat in de bank zitten. Tante Evelien komt net de kamer ingelopen.

‘Je hebt de koffie al gevonden zie ik,’ zegt ze.

‘Ja, oom Dirk zei dat ik het pakken kon.’

‘Tuurlijk. Als je nog een boterham of iets wil moet je het maar pakken hoor. Je bent vroeg wakker trouwens. Ik heb je toch niet wakker gemaakt?’

‘Nee hoor, ik ben meestal rond deze tijd wakker.’

Tante glimlacht en kijkt naar de televisie. Als Annabelle haar koffie op heeft gaat ze naar boven om zich te douchen. Wanneer ze aangekleed weer beneden komt is tante in de tuin bezig.

‘Kan ik iets doen,’ vraagt ze als ze de tuin ingelopen is.

‘Nee, hoor meid. Ga maar lekker in de stoel zitten. Ik zag een paar sprietjes onkruid en die trek ik er gelijk uit voor dat de tuin weer helemaal vol staat. Hoe is het met jullie, uh.... met jou tuin bedoel ik?’

Annabelle glimlacht. 'Geef niet hoor ik moet er zelf ook nog aan wennen dat nu alles alleen van mij is. Ik zeg soms ook wel eens "bij ons thuis " maar er is helemaal geen ons meer.'

Tranen schieten in haar ogen. Ze heeft er nog steeds zo'n verdriet van dat haar moeder er niet meer is. Tante Evelien komt op haar afgelopen en slaat haar arm om haar heen.

'Ja meid, het is ook allemaal zo snel gegaan.'

'Hoe komt het eigenlijk dat u en moeder niet meer zo veel contact hadden,' vraagt Annabella.

Tante Evelien haalt haar schouders op.

'Ja, ik weet het eigenlijk ook niet. Misschien de afstand. Je moeder had natuurlijk geen auto en met de trein doe je er zo lang over. Wij hadden het ook vaak te druk met ieder weekend dat voetballen van de jongens en dan gaat dat zo.'

'Hoe waren jullie vroeger als zussen, gingen jullie toen wel veel met elkaar om?'

'Eerlijk gezegd ook niet zoveel. We schelen zes jaar en toen ik ouder werd had ik hele andere interesses dan je moeder die nog met poppen speelde.'

Annabelle moet lachen. 'Ja, u dacht zeker al meer aan vriendjes?'

'Ja, inderdaad,' zegt tante met een zucht.

Annabelle kijkt haar vragend aan.

'Ach meid, in die tijd ging dat allemaal heel anders als nu. Nu, als ze een vriendinnetje hebben, komt dat al gelijk over de vloer en blijft het slapen maar vroeger duurde het heel lang eer je het aan de ouders vertelde. Je moest wel zeker van je zaak zijn en hij moest uit een goed nest komen voor dat je goedkeuring kreeg en met een jongen om mocht gaan.'

'Hoe zat dat met moeder?'

'Hoe bedoel je?'

'Had mijn moeder al vroeg een vriendje?'

Tante gaat in de stoel tegen over haar zitten en even is het stil. Dan zegt ze: 'Het duurde heel lang eer je moeder met een vriendje thuis kwam. Ze was stapel gek op hem. Het was ook een knappe jongen.'

'Hoe heette hij?'

'Giuseppe. Ja, vader en moeder waren het er ook helemaal niet mee eens dat ze met hem aan kwam zetten?'

'Hoe zo niet?'

Weer blijft het een poosje stil en dan staat tante op. 'Laten we er maar over ophouden, het was niet zo'n leuke tijd toen.' Tante loopt naar het einde van de tuin en buigt zich weer voor over om het onkruid er uit te trekken. Annabella die toch graag alles wil weten loopt naar boven om de foto's van haar moeder met de man te pakken. Dan gaat ze weer naar beneden en loopt naar tante toe.

'Tante Evelien, is dit de Giuseppe waar over u het had?'

Ze houdt de foto op en tante Evelien schrikt als ze hem ziet.

'Hoe kom je daar aan,' vraagt ze verstijft.

'Die heb ik gevonden in mamma haar kast met nog een paar foto.' Ze houdt ook de foto van moeder met de man en het baby'tje op. 'Is Giuseppe mijn vader?'

Tante Evelien pakt de foto's uit Annabella haar hand en loopt er mee naar de bank. Al starende naar de foto gaat ze zitten. Annabella is achter haar aangelopen en gaat op de stoel tegen over haar zitten.

'Ze heeft ze dus altijd bewaard,' zegt tante en staart naar de foto.

'Op de begrafenis vroeg u of ik nu mijn vader in Italië op ging zoeken. Woont die Giuseppe in Italië?'

Tante Evelien laat een zucht. 'Heeft je moeder er nooit iets over verteld?'

‘Nee, ik wist niet beter of mij vader was dood. Als vriendinnetjes wel eens vroegen waar mijn vader was dan zei moeder altijd “Annabella heeft geen vader meer”. Daarom ging ik er altijd van uit dat hij dood was en heb ik er nooit naar gevraagd, bang te zijn om moeder verdrietig te maken.’

‘Toen je moeder twintig jaar was ontmoette ze Giuseppe bij het bedrijf waar ze toen werkte. Hij was arbeider die tijdens de crisis naar Nederland was gekomen om werk te zoeken. Ze werden allebei smoorverliefd op elkaar. In het begin ontmoette ze hem stiekem maar op een gegeven moment ging het te veel opvallen dat ze ’s avonds veel uit ging. Vader en moeder gingen vragen stellen en uiteindelijk heeft ze het hen verteld. Zij waren met deze gebeurtenis helemaal niet blij mede omdat Giuseppe dertien jaar ouder was dan je moeder en er was veel ruzie om. Je moeder is toen ook een poosje uit huis gegaan en woonde op het kleine kamertje, wat je vader huurde, bij hem in. Het ging een hele tijd goed en je moeder leek gelukkig tot dat de verblijfsvergunning van je vader verliep en deze niet verlengd werd.’

‘O en toen?’

‘Je vader moest terug naar Italië maar zag geen mogelijkheid om je moeder mee te nemen. Zij zou later komen als hij het één en ander had geregeld.’

‘En toen heeft hij zeker niets meer van zich laten horen,’ zegt Annabella bozig.

‘Nee, nee, hij hield, zeker in het begin, volop contact met je moeder. Zij kwam weer bij Opa en Oma wonen wat de sfeer er weer niet beter op maakte. Toen na drie maanden bleek dat zij in verwachting was van jou werd de verstandhouding nog slechter. Het was natuurlijk een schande dat ze zwanger was terwijl ze nog niet getrouwd was. Toen je geboren was sliep je de eerste tijd in het kleine kamertje bij je moeder. Giuseppe smeekte haar om naar Italië te komen en op een gegeven moment heeft je moeder haar spullen gepakt en is op de trein gestapt.’

‘Zo wat knap van haar.’

‘Ja, zeker. Ik denk niet dat ik het lef had gehad om dat te doen. Het was toch een hele reis en ze moest toch met een heleboel dingen sjouwen en ook van alles voor jou mee nemen. Ze heeft toen een half jaar bij je vader in Italië gewoond. Soms belde ze op om te vertellen hoe het was. Je vader had van zijn verdiende geld uit Nederland een stuk grond gekocht met een heel oud vervallen boerderijtje er op.’

‘Ja, daar heb ik ook foto’s van gezien,’ zegt Annabella.

‘Volgens je moeder had je vader het ontzettend druk met het opzetten van een druivenplantage voor het maken van wijn dat hij maar weinig tijd had voor jou en haar. Ze zat heel de dag opgescheept met zijn ouders. Aangezien je moeder ook geen Italiaans sprak begreep ze er niets van als zijn moeder wat zei en boos werd. Ze vereenzaamde heel erg door de niet zo leuke sfeer die ze juist ontvlucht dacht te zijn van haar ouders. Ze kreeg heimwee en spijt dat ze naar Italië was gegaan. Ze besprak dit met je vader maar die scheen het niet erg te begrijpen. Wederom heeft ze op een dag haar koffer gepakt en is terug gegaan naar Nederland. Uiteraard kreeg ze allerlei verwijten naar haar hoofd toen ze weer op de stoep stond bij Oma en Opa. Ze hadden het toch al voorspeld dat het niet goed zou gaan met deze oudere Italiaanse man. Gelukkig kon je moeder haar oude baan weer terug krijgen en ze is toen hard gaan sparen voor een eigen huisje. Ze was dolgelukkig toen ze uiteindelijk de sleutel kreeg en daar kon gaan wonen. Onafhankelijk van haar ouders. Ze is daarna nooit meer verliefd geweest en ik kreeg altijd de indruk dat ze je vader erg is blijven missen.’

‘Heeft hij nooit meer iets van zich laten horen?’

‘Ja, in het begin schreef hij iedere week een brief met de vorderingen van de boerderij. Hij stelde voor dat je moeder later zou komen als hij het bedrijf draaiende had maar opeens kwamen er geen brieven meer. Je moeder is toen heel verdrietig geweest maar het leven ging door en ze moest voor jou zorgen.’

‘Toch wel zielig voor haar,’ zegt Annabella die droevig van het verhaal is geworden.

‘Ja, inderdaad. Ze is altijd alleen gebleven.’

Dan blijft het een poosje stil. ‘Zullen we nog eens een kopje koffie gaan nemen,’ zegt tante Evelien.

‘Ja, lekker,’ zegt Annabella en samen lopen ze de kamer in. Oom Bob zit een boek te lezen en kijkt op als de dames binnen komen.

‘Zo jullie hebben lang zitten kletsen,’ zegt hij.

Annabella knikt. ‘Ja, over mijn moeder en vader.’

Oom Bob kijkt naar zijn vrouw.

‘Laat oom Bob de foto’s maar zien,’ zegt ze terwijl ze doorloopt naar de keuken.

‘Waar heb je die gevonden,’ vraagt oom Bob.

‘Onderin de kledingkast van moeder.’

‘Ze heeft ze toch al die tijd bewaard,’ zegt tante Evelien als ze met de koffie binnen komt.

‘Nadat ik die foto’s gevonden had, bleven de woorden van u door mijn hoofd spoken.’

‘Woorden van mij?’

‘Ja, na de begrafenis zei u tegen mij “ga je nu naar Italië om je vader te zoeken”.’

‘Ja, ik heb tante Agaat daarna nog gesproken en zij vertelde dat jij helemaal niet wist dat je vader nog ergens in Italië moet wonen. Ik dacht dat je moeder je dat wel verteld had.’

‘Ik ben blij dat u het gezegd heeft.’

‘Wat ga je nu verder doen,’ vraagt oom Bob.

‘Ik denk dat ik mijn zomervakantie eens door ga brengen in Italië,’ zegt Annabella met een grote lach.

‘Wil je gaan proberen om je vader te zoeken?’

‘Ja, waarom niet? Hij weet van mijn bestaan en misschien wil hij mij wel ontmoeten.’

‘Nou succes ermee en je houdt ons toch wel op de hoogte hé?’

‘Ja hoor, als ik hem gevonden heb horen jullie het.’

Wanneer de neven Wubbo en Geert naar beneden komen eten ze een boterham en de rest van de middag spelen ze met z’n alle een spelletje Catan. Er wordt veel gelachen en na het warme avondeten rijdt Annabella weer terug naar huis. Bij het wegrijden wenst tante Evelien haar nogmaals succes. Moe maar ontspannen stapt ze tegen twaalf uur in bed. Ze heeft het reuze naar haar zin gehad en ze is er achter gekomen wat ze wilde weten.

4 Op vakantie

De weken gaan voorbij en Annabella vindt het steeds spannender worden. Zou ze haar vader vinden en zou hij haar willen ontmoeten? In welke situatie zou hij verkeren? Op één van de foto's had ze de naam van de wijnplantage zien staan en op een avond typt ze het bij een zoekmachine op internet in. Er komen verschillende pagina's naar voren met de naam "Le preselle" maar echt wijzer wordt ze er niet van. Annabella haar moed zinkt in haar schoenen. Hoe moet ze nu zo haar vader vinden als er niets over zijn wijnplantage te vinden is. Misschien is het wel niets geworden en is hij failliet gegaan. Ze drukt nog op een link van "Chianti Geografico" en dan ziet ze onderin de naam "Le preselle" staan. Wanneer ze verder zoekt op de site ziet ze inderdaad de naam van haar vader verschijnen. "Giuseppe Gigliotti" area manager Italia staat er achter. Haar hart begint sneller te stromen en ze zoekt verder op de site tot ze ineens een foto van een vrolijk lachende knappe man ziet staan. Hij heeft krullend achter over gekamd zwart met grijs haar, een zwarte bril met ronde glazen op en donkere bruine ogen. Hij heeft een open donkerblauw colbertje aan met daar onder een zalm kleurig gebreid vest, een oranje met blauwe gevlekte stropdas en een lichtblauw gestreept overhemd aan. Hij staat nonchalant met zijn ene hand in de zak van zijn licht grijze broek. Zou hij dat zijn, denkt Annabella. Hij is wel knap en ze denkt wel trekken van zich zelf in hem terug te zien en van de fotootjes. Haar hart begint hevig te kloppen en de zenuwen bekruipt haar.

Op een vroege ochtend eind augustus rijdt ze met de auto naar het vliegveld. Ze heeft een grote koffer en een wat grote handtas als handbagage bij zich. Het is nog niet druk aan de balie waar ze in moet checken en is dan ook snel klaar. Na het inchecken gaat ze maar gelijk door de douane om zo nog wat tijd te hebben om te winkelen. Ze kijkt in verschillende winkels, koopt nog een lekker geurtje en neemt in één van de restaurants een ontbijtje. Voordat ze naar de gate loopt kijkt ze nog bij een boekenwinkel. In het tijdschriftenrek kijkt ze voor nog iets te lezen in het vliegtuig. Wanneer ze in de rij bij de kassa staat ziet ze een bord waarop staat: "Bestseller van de maand augustus". Ze pakt een boek met als titel "Onverwachts geluk" van de stapel en leest de achterkant. Het boek, wat over een Nederlands meisje gaat die stage gaat lopen in Italië en daar verliefd wordt, spreek haar wel aan en ze besluit het te kopen. Wanneer ze betaald heeft loopt ze door naar de gate. Er zitten al enkele passagiers te wachten en Annabella zoekt een stoeltje bij het raam. Rond te vliegtuig is nog veel bedrijvigheid. Na tien minuten komen er een paar stewardessen aan en gaat de gate open. Annabella sluit in de rij aan en als ze aan de beurt is laat ze haar papieren zien. Dan kan ze door de slurf het vliegtuig in. Een andere stewardess wijst haar haar stoel en wanneer ze haar handtas in het bagagerek heeft gelegd schuift ze door naar haar zitplaats bij het raam. Het zonnetje schijnt door de wolken heen en voelt lekker warm aan. Ze zit even voor de vleugel dus straks kan ze, als het mooi weer blijft, genieten van het uitzicht. Wanneer alle passagiers zitten en de deuren dichtgaan, bekruipt de zenuwen haar ineens. Ze is nog nooit alleen op vakantie gegaan en ook het onbekende maakt haar nerveus. Zou ze haar vader ontmoeten en hoe zou zijn leven zijn? Zou hij na haar nog meer kinderen gekregen hebben wat inhoud dat ze half broertjes en of zusjes heeft? Het vliegtuig rijdt weg van de gate, achter andere vliegtuigen aan, naar de baan. Wanneer de andere vliegtuigen opgestegen zijn kan ook het vliegtuig waar zij in zit de baan op rijden. Met een hoop geronk van de motoren begint het vliegtuig te rijden en wanneer het genoeg vaart heeft gaat het de lucht in. De auto's en boerderijen op de grond worden steeds kleiner. Het vliegtuig maakt een bocht en in de diepte ziet Annabella verschillende steden liggen. Dan wordt het wazig en verdwijnt het vliegtuig in de wolken. Wanneer ze daar doorheen zijn ziet ze een strakke blauwe lucht met een fel schijnende zon. Nog even

blijft ze kijken maar als het wolkendek aanblijft, pakt ze haar tijdschrift en begint er in te bladeren. Er staat een stukje geschreven en foto's in van het koninklijkpaar in Rusland, foto's van zanger Marco en uitleg over zijn nieuwe cd die hij uitgegeven heeft en op de volgende bladzijde die ze opslaat ziet ze een foto van zangeres Angelina met haar man Giacomo. Met grote letters staat er boven "zangeres Angelina gaat zich weer helemaal storten op het zingen". Annabella leest verder. "Na de geboorte van dochter Domenica (2) en zoon Biagio stond de carrière van de zangeres op een laag pitje. Nu ziet ze er weer naar uit om aan het werk te gaan en een nieuwe cd op te gaan nemen. Veel van haar teksten zijn geschreven door haar echtgenoot Giacomo maar ook Angelina heeft verschillende liedjes zelf geschreven. De nieuwe cd wordt in december verwacht. In het nieuwe jaar gaat Angelina weer beginnen aan een tourneetour door Italië en Europa. Ze zal hierbij ook Nederland weer aan doen." Annabella kijkt naar de prachtige foto's die erbij staan. Op één van de foto's is het huis van het stel te zien met op de achtergrond de mooie heuvels van Toscane. Straks zal ze ook daar zijn droomt ze en sluit haar ogen. Even later schrikt ze op van een stewardess die langs komt met koffie en broodjes. Ze ruimt haar tijdschrift op en eet haar broodje. Het wolkendek begint open te breken en ze ziet hoge besneeuwde bergen onder zich. Het is een prachtig gezicht en Annabella zit te genieten. Na de bergen met de meren er tussenin wordt het land wat vlakker. Ze ziet een grote stad onder zich en denkt daar ook een vliegveld te herkennen. Een stukje verder ziet ze de kustlijn en de Ligurischezee. Tot aan Pisa toe vliegen ze langs de kust en dan zet het vliegtuig de landing in. Wanneer Annabella het vliegtuig uitkomt, is het warm. Met haar jas over haar arm en de riem van haar handtas over de schouder loopt ze het platform af de aankomsthal in. Het duurt maar kort voor de koffers op de lopende band komen. Haar rode koffer is duidelijk zichtbaar en wanneer ze hem heeft loopt ze naar de uitgang. Haar papieren worden gecontroleerd door een knappe Italiaanse douane beambte. Hij glimlacht en knipoogt naar haar. Ze wordt er verlegen en zenuwachtig van. Normaal krijgt ze niet veel aandacht van mannen ondanks dat ze toch wel knap is. Wanneer alles goed is, kan ze doorlopen. In de hal zoekt ze even naar het bedrijf waar ze een auto gehuurd heeft en ziet dan bordjes "Easy Terra Car rental" staan. Met haar koffer achter zich aan loopt ze naar de balie en meld zich. Gelijk met haar vliegticket heeft ze ook een Fiat 500 gehuurd. De balie medewerkster is uiterst vriendelijk en roept via de mobilfoon de man op die haar auto brengt.

'Als u hier buiten wacht dan komt hij de auto brengen', zegt ze wijzend naar de uitgang. Wanneer Annabella alle papieren getekend heeft loopt ze naar buiten en steekt een sigaret op. Het duurt even tot hij met het witte autootje aan komt rijden. Van voor tot achter loopt er een dunne stickerstreep in de kleuren van de Italiaanse vlag. De man legt in gebrekkig Engels uit hoe de Tomtom werkt en wijst haar ook nog enkele wegenkaarten in het dashboardkastje. Dan helpt hij haar met haar koffer achterin leggen en overhandigt haar de sleutels.

'Buon viaggio,' zegt hij en loopt dan weg.

Annabella stelt haar stoel en spiegels goed, typt de plaatsnaam "Scansano" in de Tomtom en wanneer haar route berekend is start ze de auto. Het vliegveld ligt buiten de stad dus daar hoeft ze niet doorheen. Via een smalle éénbaansweg met aan de ene kant het spoor van de trein erlangs en aan de andere kant dorren weilanden volgt ze de route. Langs de weg staan hoge pijnbomen. Annabella heeft deze bomen nog nooit gezien en geniet van het landschap en het heerlijke warme weer. In de verte ziet ze de heuvels. Na een half uur langs de dorren velden gereden te hebben kronkelt de weg naar de kust. Annabella heeft mooi zicht op de Ligurischezee en wanneer ze een "P" ziet staan rijdt ze de parkeerplaats op en stapt uit. Een warme zeewind blaast in haar gezicht en wappert haar blonde haren naar achteren. De kust is rotsig en grillig. Ze loopt naar de reling die de afgrond beveiligd en ziet in de verte grote vrachtschepen en een veerboot gaan. Meeuwen vliegen op en neer en maken hun krijssende geluiden. Door de zeewind klotsen

de golven woest tegen de rotsen. Vanuit het dorpje wat tegen de rots aanligt, ziet ze een vissersboot de haven uitvaren. Ze laat een diepe zucht. "Wat mooi allemaal" denkt ze. Een rustig en voldaan gevoel valt over haar heen en genietend blijft ze een hele tijd staan kijken. Dan vervolgt ze weer haar rit en rijdt een eindje verder het plaatsje Cecina in. Langs de boulevard is het druk. Mensen lopen langs de verschillende strandtentjes en er staan verschillende kleine kermisstandjes waar de jeugd zich zichtbaar vermaakt. In de restaurants is het gezellig druk. Annabella moet, met het drukke verkeer en de vele scooters die kras overal door heen rijden, goed opletten. Bij een restaurant parkeert ze de auto om daar de lunch te kunnen gebruiken. Aan een tafeltje, wat aan de rand van het strand staat, neemt ze plaats. Op het tafeltje staat een menukaart en Annabella kijkt wat ze zal bestellen. Onder het woord "Pranzo", wat ze wel eens tegen gekomen is in een tijdschrift over Italië en wat "lunch" betekend, ziet ze verschillende gerechten staan. Een pasta Bolognese, pasta carbonara, parpadelle, risoto op verschillende manieren klaar gemaakt, trapiatella en verschillende salades. Ze besluit een salade tonno te nemen met stokbrood en kruidenboter. Ze legt het boekje open op tafel en staart over het strand en de zee heen.

In het zand liggen mensen te zonnen en kinderen spelen aan de waterkant. Wat is het toch heerlijk weer en wat ruikt die zeelucht lekker. Ze schrikt op als een ober 'buongiorno signora' zegt en wanneer ze haar hoofd draait in de richting waar vandaan het geluid kwam kijkt ze in een vriendelijk gebruid gezicht van een knappe Italiaan. 'Buongiorno', zegt ze, pakt het boekje en probeert de namen van de gerechten uit te spreken. De ober, die met zijn handen op zijn rug staat, herhaald met een brede glimlach de gerechten die ze hebben wil en loopt nadat hij "grazie" gezegd heeft weer weg. Even later komt hij een karaf water en een glas wat ze besteld heeft brengen en zegt tegen haar: 'Siete in vacanza?'

Annabella kijkt hem vragend aan.

Dan zegt hij in gebrekkig Engels: 'Are you on holiday?'

Annabella knipt. 'Yes i am'.

'Are you staying in the area?'

'No, no i am on my way to Tuscany'.

'Ah ok. Tuscany is beautiful', zegt hij met een glimlach en loopt dan weer weg.

Na tien minuten komt hij terug met haar salade, een mandje met stokbrood en een schaalteje kruidenboter en olijven. Hij steekt zijn hand naar haar uit met een briefje erin en zegt: 'Here, these cities you should definitely visit'.

Ze pakt het briefje aan en ziet er verschillende plaats namen op staan. 'Thank you, i will definitely do'.

De ober glimlacht nog eens en loopt dan weer weg. Annabella kijkt net zo lang tot hij aan de bar met een andere man gaat staan praten. Af en toe ziet ze hen naar haar kijken. "Wat een vriendelijke mensen allemaal" denkt Annabella en begint met het smeren van een stukje stokbrood. Alles smaakt haar heerlijk want het is gemaakt van allemaal verse producten. Ze bekijkt de plaatsnamen nog eens die op het papiertje staan. Het makkelijke van de Tomtom is dat ze het zo kan invoeren en dan de route kan volgen maar eerst moet ze "Scansano" vinden. Wanneer ze haar salade en stokbrood op heeft pakt ze haar tas en loopt naar de bar om af te rekenen.

'And were goes the trip to now,' zegt de ober met een glimlach en flirtend tegen Annabella.

'I go to Scansano.'

'Scansano?'

'Yes, i hope i will find my dad over there.'

'O ok, exciting.'

Wanneer Annabella de rekening betaald heeft loopt ze rustig terug naar de auto en vervolgt de route weer die de Tomtom aan geeft. Ze rijdt nog een stuk langs de kust maar dan gaat de weg meer het

binnenland in. Ze rijdt langs velden met zonnebloemen maar ook dorren velden met hier en daar een cipresboom en velden met olijfbomen. De zon is warm en in plaats van met de ramen open te rijden doet Annabella ze dicht en drukt de airco aan. De éénbaansweg "strada provinciale 159" slingert door het heuvellandschap en komt door verschillende kleine plaatsjes heen. Wanneer ze Scansano nadert komen de eerste wijngaarden in 't zicht en ziet ze pijlbordjes richting Scansano verschijnen. Annabella haar hart begint harder te kloppen en de zenuwen bekruipt haar. Een stuk verderop bij een kruispunt ziet ze een bord waar verschillende wijnboerderijen op aangegeven worden. Chieli Asintone, Bigoni Elio, L'Aione en Massi di Mandorlaia maar nog niet "Le Presselle" wat van haar vader is. Wanneer de weg een bocht maakt ziet ze op een heuvel een dorpje liggen. "Zou dat Scansano zijn" denkt ze. In het dorren veld langs de weg grazen schapen en de weg gaat langzaam naar boven. Dan ziet ze het bordje Scansano verschijnen en komt ze langs tankstation Tamiole, een industrie terrein en sportvelden. Op de rotonde waar ze langs komt staat in letters "citta del vino e dell'olio". Van terracotta staan er grote kruiken. Ze neemt de eerste afslag en ziet langs de kant van de weg een grote zendmast staan. Dan ziet ze bij een uitsparing een platte grond van de stad en parkeert haar auto. "Eens kijken of ze hier iets wijzer van wordt" denkt ze en stapt uit. Op de plattegrond ziet ze twee hotels staan. Albergo Magini en even buiten de stad albergo Locanda Terenzi. Ze besluit om bij allebei even langs te rijden om te zien hoe het er uit ziet. De weg slingert verder en komt in meer bewoont gebied. Dan komt ze bij het eerste hotel. De waarschijnlijk eens zo roze gevel is nu grijs en vuil. Voor het hotel is een kleine strook groen waar allemaal vlaggenmasten met vlaggen van verschillende landen staan. Een stenen trap leidt naar de deur met daar aangrenzend een overdekt terras. Annabella ziet dat er ook een restaurant bij is. Dat is natuurlijk wel erg makkelijk. Hoeft ze niet helemaal opzoek te gaan als ze terug komt van een uitstapje. Aan de zijkant van het huis, die parallel loopt met de bocht van de weg, is een grote tuin. Of het er erg rustig is met de weg er langs vraagt Annabella zich wel af. Ze wil 's avonds wel lekker rustig kunnen zitten en geen herrie hebben van voorbij komende auto's, vrachtwagens en scooters. Ze besluit verder te rijden naar het andere hotel. De weg slingert weer naar beneden en komt dan uit bij een groot kruispunt waar ook een groot parkeerterrein is. Het is er druk met lopende mensen en auto's. Ze moet even verzinnen welke kant ze ook al weer uit moet. Oversteken is richting het centrum en rechts af gaat de weg naar Orbetello. Ze besluit rechtsaf te gaan omdat het andere hotel buiten het stadje ligt. Ze komt langs een supermarkt en een winkel met tuinartikelen. De weg slingert weer verder naar beneden. Annabella moet goed kijken want de weg is smal omdat er allemaal auto's langs geparkeerd staan en er ook verkeer van de andere kant komt. De weg leidt haar weer het stadje uit en alles wordt weer groener. Langs de kant van de weg zijn tot aan de horizon druivenboompjes te zien. De weg gaat met een bruggetje over het stroompje Carpineta en dan ziet ze het bordje met de naam van het hotel er op. Ze slaat een smal weggetje in en ziet achter een stenen muurtje een mooi groot lichtgeel gekleurd huis. Het ziet er allemaal veel mooier uit dan het andere hotel maar het zal ook waarschijnlijk wel wat meer kosten, denkt Annabella. Ze parkeert de auto langs de kant van de weg en stapt uit om te kijken. Bij de ingang van een hek hangt een bordje met foto's van de kamers, het terras met zwembad en een prijslijst. Ze schrikt toch wel van de prijs die ze per nacht zou moeten betalen en loopt weer terug naar de auto. Denkend en genietend van de natuur blijft ze een poosje zitten. Een zacht warm briesje waait langs haar gezicht. Ze kan misschien best een paar nachtjes hier blijven en dan op zoek gaan naar de wijnplantage van haar vader en even afwachten hoe die ontmoeting gaat. Misschien kan ze daarna dan wel bij hem slapen en heeft ze geen hotel meer nodig. Maar ja als hij haar nou helemaal niet zou willen zien wat moet ze dan? Dan zal ze toch opzoek moeten naar iets veel goedkopers want dit kan ze die drie weken lang niet betalen. Ze had wel aardig wat gespaard en ze had ook nog wat geld van haar moeder geërfd maar omdat nou gelijk allemaal op te

maken voelt ze ook niet voor. Na nog even zo denkend gezeten te hebben besluit ze toch om hier een kamer te nemen en stapt weer uit om aan te bellen. Via een speakertje hoort ze een vrouwenstem "si" zeggen.

'Hello, i want to rent a room,' zegt ze.

Dan gaat automatisch het hek open. Annabella stapt snel in haar autootje en rijdt het ommuurde grindpad af. Voor het hotel is een grote open plek waar twee auto's geparkeerd staan. Annabella stapt uit en kijkt in het rond. Het hotel is limoen geel en heeft terracotta dakpannen. Voor de ramen zitten van donkerhout luiken. Ze loopt naar de deur, gaat naar binnen en komt in een hal terecht met muren van Romeinse stenen. Het is er lekker koel. Tegenover de ingang staat van donkerhout een balie met een computer. Aan een bord achter de balie hangen allemaal sleutels met kamernummers er aan. Naast het bord is een deur waar een slanke vrouw van middelbare leeftijd uit komt. Ze heeft lang zwart haar, een lief gezicht met een spits neusje.

'Buongiorno,' zegt ze vriendelijk. 'Cosa posso fare per voi.'

Annabella laat merken dat ze niet begrijpt wat de mevrouw zegt en dan zegt ze: 'Can i help you?'

'O yes, I would like to rent a room for a few days.'

'Ah okay. Do you want a single or a double room?'

'A double room please.'

'Okay, and do you want that room at the front or the back?'

'At the back,' zegt Annabella.

De vrouw tikt wat in de computer en zegt dan: 'I have a nice room for you. Do you have luggage with you?'

'Yes, i have my suitcase back in the car.'

'Okay, my husband wil help you later with it. We will go to see the room.'

De vrouw pakt een sleutel van het bord, komt achter de balie vandaan en samen lopen de naar een klein liftje.

'I am Claudia,' zegt ze en steekt haar hand naar Annabella uit.

'Hi, I am Annabella.'

'Traveling alone?'

'Yes i am alone.'

Claudia knikt vriendelijk en dan gaan ze met de lift naar de eerste verdieping. Ze komen op een gang uit met langs de muren van donkerhout lambrisering en de muur er boven is van geel pleisterwerk. Er hangen allemaal kleine donkerbruine lijstjes met foto's uit de omgeving. Ze stoppen bij een grote donkerhouten deur. Met een sleutel maakt Claudia de deur open en ze komen in een grote ruime kamer. Tegen een muur van Romeinse stenen staat een groot tweepersoonsbed met een crème kleurig spreijer op. Aan weerskanten naast het bed staan van donkerhout twee nachtkastjes met een grote witte schemerlamp erop. Tegenover het bed, tegen een okergele muur, staat een tafeltje met een tv en ook een grote schemerlamp. Aan de muur hangen drie kleine schilderijtjes. Het plafond is van hout met grote balken. Annabella loopt op het raam af wat tegenover de deur zit en kijkt naar het uitzicht over de tuin met zwembad.

'Here is your badroom,' zegt Claudia. Ze opent een donkerhoutendeur en Annabella loopt naar binnen.

Op de vloer liggen donkerbruine tegeltjes en tegen de muur zitten crème kleurige marmeren platen. Aan de muur zit zo'n zelfde marmeren plaat met hierin verzonken een wasbak. De kranen zijn goudkleurig en boven de plaat hangt in een donkerhoutenlijst een grote spiegel. Op de plaat liggen twee witte badjassen met een rode roos erop. Aan de andere kant is een groot ligbad. Alles ziet er lux en schoon uit.

'Is the room okay?'

'Yes, yes it is beautiful. I take it.'

'Okay, bene bene.'

Samen gaan ze terug naar de lift en beneden aan de balie moet Annabella een formulier invullen met haar gegevens.

'The restaurant is at night open from seven till ten and you can get breakfast from seven till nine.

I call my husband so he can get your luggage upstairs.'

'O it is okay i can do it by my self.'

'Are you sure?'

'Yes i'm sure.'

'Okay, than i wish you a very good stay here.'

'Thank you.'

Annabella neemt de sleutel in ontvangst en gaat uit de auto haar koffer halen. Aan de onderkant van de koffer zitten wieltjes dus ze kan hem zo naar binnen rijden. Met de lift gaat ze naar haar kamer, sluit de deur achter zich, zet de koffer voor de kast en loopt naar het raam toe die ze open maakt. Een zoete warme geur komt naar binnen en Annabella snuift het diep in. "Wat is het prachtig hier" denkt ze en geniet van het uitzicht. Dan loopt ze naar het bed en ploft neer. Dit is de komende dagen haar onderkomen en ze weet nu al dat ze het hier prima naar haar zin zal hebben. "Kon mamma maar bij haar zijn" bedenkt ze zich. Zij zou ook vast genoten hebben van al het moois hier. Maar ma is hier natuurlijk geweest en heeft het allemaal gezien. Ze moet toch wel in een slechte situatie gezeten hebben om hier niet te kunnen wennen. Al denkend dommelt ze in en droomt van een lux leven in Italië.

5 Op verkenning

De volgende dag is Annabella al vroeg wakker. Na dat ze de avond er voor lekker had zitten eten in het restaurant was ze zo moe dat ze gelijk naar bed was gegaan en in slaap viel. Ze rekt zich eens uit en stapt uit bed. Buiten hoort ze de vogels fluiten en de krekels sjilpen. Ze opent het raam en een heerlijke zoete ochtend geur komt haar tegemoet. De hemel is weer strak blauw en de zon straalt. Ze verzint wat ze die dag zal gaan doen. Heerlijk relaxen bij het zwembad met het nieuw gekochte boek of zou ze op verkenning uitgaan? Eerst maar eens douchen en beneden ontbijten. Ze gooit haar koffer, die ze gisteren niet meer uitgepakt heeft, op bed en zoekt er de kleding uit die ze aan wil doen. Ze heeft laats een fleurig T-shirt gekocht met allemaal kleurtjes en pakt er een witte broek bij.

Na het douchen, gaat ze beneden het ontbijtbuffet gebruiken. Er staan een heleboel lekkere broodjes, eieren, verse sinaasappelsap en koffie of thee kan ze vragen aan de balie. Een jong meisje van net zestien jaar staat achter de bar en Annabella vraagt haar om een cappuccino. Met haar bordje en kopje loopt ze naar de patio buiten waar een aantal tafeltjes en stoelen staan. Een aantal andere gasten zitten er ook met een krant of een boek en kopje koffie. Annabella kijkt in het rond en neemt de andere gasten in haar op. Dan komt er ook een man met zijn bordje de patio opgelopen. Hij kijkt of er nog ergens een plekje is en boft als het echtpaar, wat het tafeltje naast Annabella had, opstaat.

'Grazie, grazie mille,' zegt hij tegen hen en knikt vriendelijk.

Annabella neemt de man in zich op. Hij heeft een knap vriendelijk gebruid uiterlijk met wat langer zwart door elkaar zittend haar en een doorkomend donker baartje van een dag. Zijn uitstraling trekt Annabella enorm aan en haast met open mond staart ze hem aan. Wanneer hij ziet dat ze kijkt begroet hij haar vriendelijk. 'Buongiorno, bel tempo.'

'Sorry, i don't speak italian'

'Nice weather,' zegt hij dan en wijst naar de lucht. Dan staat hij op en komt bij Annabella aan het tafeltje zitten.

'Ciao, i am Fabio Maldini.' Hij steekt zijn hand naar haar uit. Annabella geeft hem een hand.

'Ciao, i am Annabella.'

'Annabella,' herhaald hij met zijn leuke Italiaans accent. Zijn groene ogen lachen Annabella toe en een rilling gaat over haar rug.

'Are you here alone,' vraagt hij.

'Yes, i am on holidays and you?'

'Yes, i am also on holidays. I live in Sicily.'

'Sicily is a long way from here.'

'Yes, it is.'

'I've heard that Sicily is very beautiful?'

'O yes it is. Have you never been there?'

'No, this is the first time i visit Italy.'

'O, your first time,' lacht Fabio. 'And how long do you stay?'

'I stay three weeks,' zegt Annabella terwijl ze naar haar handen op haar schoot staart. Drie weken in de hoop dat ze haar vader kan vinden en dan.....? Moet ze dan weer alleen naar haar huisje in Nederland. Bij de gedachten daaraan springen de tranen in haar ogen.

Fabio die het gezicht van Annabella ziet betrekken vraagt: 'Are you okay?'

Annabella snikt en veegt met haar handpalm de traan die over haar wang loopt weg.

'Yes, yes i am okay,' zegt ze met een glimlach naar hem.

'Do you want a cappuccino?'

'Yes please.'

Fabio staat op, pakt Annabella haar kopje en die van hem zelf van het andere tafeltje en loopt er mee naar binnen. Wat stom van haar dat ze nu ineens zo verdrietig werd. Met twee kopjes cappuccino komt hij weer naar buiten en gaat bij haar aan het tafeltje zitten.

'Do you have plans today,' vraagt hij.

'Yes, yes,' zegt Annabella. 'And you?'

'No not really. I think i'm going to swim. Are you tonight here?'

'Yes, yes.'

'Will we have diner together tonight?'

Het blijft even stil. Wat moet Annabella met deze vraag. Ze kent deze man helemaal niet ondanks dat ze zich wel aangetrokken voelt tot hem.

'Sorry, i don't wanna force me too you but i thought if we are both alone it might be fun.'

'Yes sorry, it's all a bit strange to me because i am in a strange country and i don't no you.'

'I understand and i will not bother you further.' Fabio wil opstaan en Annabella schrikt van zijn reactie. Ze vind het eigenlijk best wel leuk dat ze iemand ontmoet heeft om mee te praten. Verschrikt zegt ze: 'No, no sorry, do not get me wrong, it's just very nice to talk to someone. I would like to have dinner with you tonight.' Er verschijnt weer een lach op Fabio zijn gezicht.

'Okay, will we meet at eight?'

'Yes, yes okay.'

'Okay, i see you tonight.' Fabio staat op en loopt dan naar binnen. Annabella voelt dat ze bloost en weet zich even geen houding te geven. Ze drinkt het laatste restje van haar cappuccino op en gaat dan naar haar kamer terug om haar tas te pakken.

Het is warm in de auto en Annabella zet de airco aan als ze de omgeving gaat verkennen. In de tomtom typt ze het adres wat ze heeft kunnen vinden van "Le Preselle" en dan rijdt ze weg terug naar Scansano. De weg gaat omhoog en ze komt weer langs het andere hotel waar ze eerst gekeken had. "Het is toch wel een groot verschil met het hotel waar ze nu zit. Dat ziet er veel mooier en luxer uit. Maar goed ze zal daar waarschijnlijk ook wel veel meer betalen", denkt ze. Ze komt weer langs de rotonde met de terracotta kruiken. Ze geniet van het landschap met zijn dorren velden en olijfgaarden. De weg slingert weer naar beneden en ze komt door een paar kleine plaatsjes. Daarna slingert de weg weer omhoog en rijdt ze door een met bomen en struiken begroeid gebied. Wanneer ze richting "Le Preselle" komt worden de begroeide velden vervangen door de hellingen met druivenbomen. Ze ziet een "P" en gaat deze op en stopt even om van de mooie omgeving te genieten. Als ze het portier opent overvalt haar de warmte en schijnt de felle zon in haar gezicht. Ze loopt naar de rand van de bebossing en ziet in het dal een groot open terrein met allemaal druiven en olijfbomen staan met in de midden een groot huis met bijgebouwen. Het terrein is aan de kant van de weg afgeschermd door een van Romeinse stenen muurtje en allemaal cipressenbomen. De zenuwen bekruipen haar opeens. Zou dat het huis zijn waar haar vader woont en misschien nog wel meer familie? Het ziet er allemaal prachtig uit en tussen de bomen ziet ze mensen aan't werk. Na nog even te hebben staan kijken stapt ze weer in de auto en vervolgt de route. De weg slingert weer tussen de bomen door naar beneden en wanneer ze een scherpe bocht maakt komt ze ineens langs de oprijlaan van "Le Preselle". Opzij kijkend ziet ze het grote witte en van Romeinse stenen huis met terracotta dakpannen. Voor ze er erg in heeft is ze er alweer voorbij. Over haar schouders kijkt

ze of ze nog iets van het huis ziet maar de cipressenbomen langs de weg zijn te groot waar door ze soms alleen tussen door een glimp van het huis ziet. Ze zoekt een plek om de auto te kunnen draaien en rijdt dan terug. Bij de ingang van de oprijlaan stopt ze om zo naar het huis te kijken. Wat is het groot en mooi. Zou ze door rijden of een stuk het pad op lopen? Ze blijft een poosje staan en ziet hoe verschillende mensen tussen de druivenbomen aan het werk zijn. Wanneer ze een jonge man ziet kijken wat ze staat te doen rijdt ze snel weg. Ze parkeert de auto weer op de parkeerplaats waar ze vlak daar voor ook gestaan heeft en kijkt nog eens naar de wijnboerderij. Ze zal een plan moeten maken hoe ze dit aan gaat pakken want ze kan moeilijk het terrein opstappen en zeggen: "Hoi, ik ben Annabella en ben op zoek naar meneer Giglioti". Ze zullen dan toch vragen wat ze wil en wat moet ze dan zeggen? "Ik ben zijn dochter". Misschien is haar vader wel getrouwd en heeft hij zijn vrouw nooit iets verteld van haar bestaan. Ze zou een hele rel veroorzaken binnen de familie. Nee, ze moet eerst eens goed verzinnen hoe ze dit gaat doen. Ze rijdt de weg weer terug naar het hotel, gaat naar haar kamer en frist zich op. Ze heeft nog genoeg tijd voor ze haar afspraak met Fabio. Ze loopt naar het raam om deze open te zetten en ziet Fabio op een stretcher liggen. Zijn gespierde lichaam is mooi gebruind en Annabella staat een poos te kijken tot ze hem ziet opstaan en hij met zijn handdoek naar binnen gaat.

Annabella besluit om voor het open raam nog wat te gaan lezen. Ze heeft nog een uurtje voor ze met Fabio zou eten. Een kwartiertje voor tijd trekt ze een andere blouse aan, borstelt haar haren, werkt haar make-up bij en gaat dan naar beneden. Fabio staat in de deuropening naar de tuin te wachten. Hij heeft een zwart overhemd en een zwarte broek aan. Als hij Annabella ziet verschijnt er een grote lach op zijn gezicht. Met zijn hand wrijft hij zijn haar naar achteren. Er gaat een rilling over Annabella haar rug. "Wat ziet hij er knap uit" denkt ze en weet zich niet zo goed een houding te geven.

'Ciao, buonasera,' zegt hij en steekt zijn hand naar haar uit. 'Zullen we aan tafel gaan?'

Annabella knikt verlegen en loopt achter hem aan. Ze nemen plaats aan een ronde tafel die voor opengeslagen deuren naar de tuin staat. Wanneer ze zitten komt een serveerstertje vragen wat ze willen drinken. Annabella bestelt een glaasje witte wijn en Fabio een biertje.

'Hoe was je dag,' vraagt hij als het serveerstertje weer weg is.

'Ja goed, ik ben de omgeving een beetje gaan verkennen en jij?'

'Ik heb lekker liggen luieren bij het zwembad. Even totale rust.'

Het serveerstertje komt hun drankjes brengen en zegt: 'Jullie kunnen eten bij het buffet pakken.'

Fabio bedankt haar voor de informatie en heft dan zijn glas.

'Salute, op onze ontmoeting.'

'Op onze ontmoeting,' zegt Annabella en neemt een slokje van haar wijn die heerlijk koel en fruitig is.

Fabio kijkt haar een poosje aan en vraagt dan nieuwsgierig: 'Wat doet een jonge mooie vrouw als jij zo alleen hier.'

Annabella haalt haar schouders op. 'Ja, gewoon op vakantie zijn.'

Ze wil hem nog niet gelijk alles vertellen. Ze kent hem niet eens en om nu op de eerste avond al gelijk haar hele leven op tafel te leggen wil ze niet.

Fabio kijkt haar met een lach indringend aan. 'Ik geloof niet dat het een goed idee was om samen te gaan eten hé?'

Annabella schrikt van zijn vraag. 'Ja, o ja, waarom niet.'

'Ik kreeg even de indruk dat je niet veel wilt vertellen over je zelf.'

'Sorry, het is gewoon allemaal nieuw voor me. Het alleen op vakantie gaan, het dineren met iemand die ik helemaal niet ken.'

Fabio staart naar zijn biertje. Annabella bloost en tranen schieten in haar ogen. Het is allemaal ook zo moeilijk. Ze dacht dat ze alles al een beetje verwerkt had maar nu ze zo alleen op vakantie is en niet weten hoe ze haar vader moet vinden en dan nog eens deze vreemde man die haar een gevoel geeft wat ze helemaal niet kent, is het haar allemaal te veel. Fabio observeert haar nog eens en ziet de tranen in haar ogen. Hij laat een grote zucht en neemt een slokje van zijn bier.

‘Zullen we maar wat te eten gaan halen?’

Annabella knikt en probeert haar emoties weg te slikken. Achter hem aan loopt ze naar het buffet. Het valt haar op dat hij een mooie rechte houding heeft en hele brede schouders. Zou hij sporten, vraagt ze zich af. Op het buffet ligt een heleboel lekkers en ze moet eens goed kijken wat ze zal nemen. Fabio heeft al van alles op zijn bord geschept maar voor haar is het allemaal vreemd. Wanneer hij ziet dat ze nog niets opgeschept heeft zegt hij: ‘Moeilijk hé met al dat lekkers?’

‘Ja, het is allemaal vreemd voor mij.’

‘Waar houd je van vlees of vis?’

‘Nee, vis vind ik niet zo lekker.’

‘Dan moet je dit nemen,’ zegt hij en wijst naar allerlei lappen vlees. ‘Dat is lekker gegrilt en smaakt heerlijk. Zal ik je helpen?’

Annabella knikt. ‘Ja, graag. Geef me maar van alles een klein beetje.’

Fabio legt wat lapjes vlees op haar bord en dan lopen ze door naar de volgende bakken. Annabella pakt nog wat sla en aardappeltjes en dan lopen ze terug naar hun tafeltje.

‘Bon appetit’ zegt Fabio die daarna begint met het leeg eten van zijn bord.

Het lijkt wel of hij uitgehongerd is. Annabella neemt een paar hapjes van het vlees wat hij op haar bord heeft gelegd. Het smaakt haar heerlijk.

‘Lekker,’ zegt ze.

Fabio kijkt op en er komt een grote lach op zijn gezicht. Wat is dat toch met die lach van hem die haar zo aantrekt.

‘Volgens mij ben je uitgehongerd,’ zegt ze om toch weer een beetje een gesprek opgang te krijgen.

‘Ja, ik had inderdaad wel erge trek gekregen van dat luieren.’

Annabella lacht naar hem.

‘Sorry, als ik niet zo aardig tegen je was,’ zegt hij al kauwend.

‘Maakt niet uit ik begrijp het wel.’ Even is het weer stil. Zal ze hem toch maar iets vertellen waarom ze zo reageerde, denkt ze.

‘Het is allemaal een beetje raar en nieuw voor me om zo alleen op vakantie te zijn.’

Fabio kijkt op van zijn bord. ‘Als je niets wil vertellen moet je het niet doen hoor.’

‘Weet je Fabio een half jaar geleden is mijn moeder overleden en zij was de enige familie wat ik had.’

Als ze het gezegd heeft staart ze naar haar bord en neemt een klein hapje van haar sla.

‘O, wat erg voor je. Ben je nu echt helemaal alleen?’

‘Ja, mijn moeder had nog wel twee zussen maar daar had ze helemaal geen contact meer mee. Ze wonen trouwens aan de andere kant van Nederland als dat wij wonen.’

Fabio heeft zijn bestek neer gelegd en met gevouwen handen ondersteunt hij zijn kin en luistert aandachtig naar haar verhaal over het ziekbed van haar moeder.

‘Wat erg voor je, dat zal wel schrikken zijn geweest,’ zegt hij als ze uit verteld is. ‘Ik begrijp nu wel dat het allemaal vreemd voor je is. Maar waarom ben je dan helemaal naar Italië gegaan en ben je niet in een hotelletje in Nederland gaan zitten?’

Annabella besluit hem dan toch maar haar hele verhaal te vertellen. Wat maakt het ook uit. Over een paar dagen of misschien twee a drie weken ziet ze hem toch niet meer. ‘Toen ik mijn moeder haar spullen aan het opruimen was vond ik foto’s en een brief van een man die mijn vader schijnt te zijn. Hij zou hier in Italië moeten wonen.’

‘Hier in Italië, hier ergens in de buurt?’

Annabella knikt. ‘Ja, ik zal je nog wel de foto’s laten zien. Ik heb ze boven in mijn koffer.’

‘En nu wil je je vader op gaan zoeken?’

‘Ja, op foto’s heb ik de naam van zijn wijnboerderij gezien hier vlak bij.’

‘O, Annabella wat spannend.’ Fabio schuift naar de punt van zijn stoel. ‘Hoe wil je het allemaal gaan doen? Weet hij dat je hier bent?’

‘Nee, ik weet niet eens of hij nog wel aan me denkt of dat hij me vergeten is. Ik weet ook helemaal niet of hij een gezin heeft en misschien nog wel andere kinderen. Ik weet helemaal niets. Ik weet niet eens of hij nog leeft.’

Fabio is er stil van en neemt nog een paar happen van zijn eten.

‘Wat moeilijk allemaal voor je,’ zegt hij.

Annabella knikt en neemt ook een paar happen. Zo is het even stil.

‘Ik wou dat ik je kon helpen.’

‘Dank je, maar ik zou niet weten hoe. Ik moet zelf ook nog verzinnen hoe ik het ga aanpakken. Ik kan toch moeilijk ineens voor zijn neus gaan staan en zeggen “Hoi pa, hier ben ik”.’

Fabio lacht. ‘Nee, dan heeft hij gelijk een hart aanval en heb je ook geen vader meer, sorry dat ik het zo zeg.’

Ze eten hun bord leeg en gaan daarna nog een dessert halen. Annabella heeft een groot glas met ijs en verse vruchten. Ook dit smaakt haar weer heerlijk.

‘Zullen we nog een eindje gaan lopen,’ zegt hij als ze klaar zijn met eten.

‘Ja, is goed dan kan ik mijn dikke buik weglopen. Ik heb veelte veel gegeten van al dat lekkers,’ zegt ze met een lach. Ze staan op en lopen de tuin in. Achter het hotel is een grote tuin met verschillende paden allerlei richtingen uit. Stil lopen ze naast elkaar verder. Wanneer er een vleugje wind komt ruikt ze zijn zoete aftershave. Er is iets met deze man wat haar heel erg aantrekt en wat ze nog nooit heeft meegemaakt.

‘Wat doe jij allemaal op Sicilië,’ vraagt ze om de stilte te verbreken.

‘Ik heb een bedrijf in telecommunicatie in Palermo.’

‘O, interessant. En verder? Heb je een vrouw, een gezin?’

Fabio draait zich om en hij staat nu vlak voor haar. Ze voelt zijn adem over haar gezicht en er gaat weer een rilling door haar heen.

‘Nee, ik heb nog niet de vrouw ontmoet waarmee ik dit zou willen.’

Annabella lacht verlegen naar hem. ‘O ok.’ Is alles wat ze uit kan brengen door de brok in haar keel die ze gekregen heeft omdat hij zo vlak voor haar staat.

‘Je zegt dat nu net als of je dat vreemd vindt,’ zegt hij met een rimpel in zijn voorhoofd.

‘Uh ja, want je bent best een aantrekkelijke man,’ zegt ze en bloost er gelijk bij.

Hij doet nog een stap naar voren en staat nu haast tegen haar aan. Ze kijkt naar hem op en het lijkt wel of haar keel dicht geknepen wordt.

‘Vind je dat Annabella,’ zegt hij met zachte hese stem.

‘Ja,’ is alles wat ze net uit kan brengen.

Hij strijkt met zijn wijsvinger over haar wang. Ze kan haast niet meer op haar benen staan zo staat ze te trillen. Dan neemt hij weer een stap terug en ze kan weer ademen. Langzaam loopt hij verder en Annabella loopt achter hem aan.

‘Ik heb mijn eigen bedrijf opgebouwd en heb ook nog niet veel tijd gehad om hieraan te denken,’ zegt hij dan.

‘Nee, een eigen bedrijf zal wel druk zijn. Ben je vaak op reis?’

‘Ja, ik reis kris kras door het land en ook ben ik vaak naar het buitenland.’

‘Dan heb je helemaal geen tijd voor een gezin.’

‘Nee, misschien niet. Ik wil namelijk niet zo zijn als alle andere Italiaanse vaders.’

‘Hoe bedoel je dat?’

‘In Italië houden voornamelijk de moeders zich bezig met het gezin. Ook opa en oma spelen daarbij een grote rol. De meeste Italiaanse mannen blijven bij of in de buurt van hun moeder wonen. Ik hou veel van mijn moeder hoor, begrijp me niet verkeerd, maar ik wil niet zo’n moederskindje zijn. Dat mag mijn broer zijn.’

‘O, je hebt ook een broer?’

‘Ja, en ook nog een zus. Ze is gek op mij en altijd heel blij als ze me ziet.’

‘Ik wou dat ik broers en of zussen had,’ zegt Annabella.

Fabio draait zich weer naar haar toe en legt zijn handen op haar schouders. Annabella kijkt in een paar heldere lieve groene ogen.

‘Ik vind het heel erg voor je dat je helemaal alleen bent. Ik hoop dat je snel je vader vind en misschien van hem broertjes of zusjes hebt.’

‘Laat ik eerst maar eens zien of ik hem kan vinden.’

Fabio glimlacht en langzaam lopen ze terug en gaan gelijk met de lift naar boven. Voor Annabella haar deur houden ze stil en met de sleutel draait ze haar deur open. Fabio komt weer vlak voor haar staan en leunt met zijn arm vlak naast haar gezicht tegen de muur. Ze voelt zijn lichaamswarmte door haar blouse heen. Met zijn andere hand pakt hij haar hand en houdt deze tegen zijn borst.

‘Ik hoop dat zolang we hier verblijven, elkaar kunnen blijven zien?’

Krampen schieten door Annabella haar onderlichaam. ‘Ja, dat zou ik heel graag willen,’ zegt ze zacht.

Fabio drukt zijn lippen lang op haar hand. Dan kijkt hij in haar ogen. ‘Slaap lekker en tot bij het ontbijt?’ Annabella knikt. ‘Tot bij het ontbijt.’

Fabio geeft haar nog een kus op haar hand en loopt dan naar het einde van de gang waar hij zijn kamer heeft.

Annabella gaat naar binnen en sluit de deur achter zich. Met haar achterhoofd leunt ze tegen de deur en laat een diepe zucht. Zo blijft ze even staan en gaat zich dan uitkleden. Ze sluit het raam en de gordijnen en kruipt in bed. Ze moet terug denken aan de avond. Ze heeft zich nog nooit zo aangetrokken gevoelt tot een man als nu door hem. Al doezelend valt ze in slaap.

De volgende dag is ze alweer vroeg wakker. Ze neemt een douche, trekt haar jurkje wat ze in Groningen gekocht heeft aan en gaat beneden naar het ontbijtbuffet. Wanneer ze het terras opkomt, ziet ze Fabio nog niet zitten maar er zijn wel een heleboel andere gasten aan het ontbijt. Gisteren was hij ook best laat, bedenkt ze zich. Wanneer ze aan haar cappuccino nipt, ziet ze hem in zijn tennistenuue en met een tennisraket aankomen lopen. Hij is helemaal bezweet van het spelen.

‘Ciao, bella,’ zegt hij met een grote lach. ‘Goed geslapen?’

Annabella knikt. ‘Ja, en jij?’

‘Ja, heerlijk. Ik heb gedroomt van een mooie blonde vrouw uit Nederland,’ zegt hij met een stralende lach.

Annabella bloost want ze begrijpt best dat hij het over haar heeft.

‘Ik ga me even douchen en dan kom ik bij je zitten.’ Hij snelt naar boven en na een kwartiertje is hij terug met twee borden vol broodjes. ‘Van dat sporten krijg je honger.’

‘Thuis doe je zeker ook veel aan sport?’

‘Ja, meestal doe ik wel een paar keer per week sporten, hoe dat zo?’

‘Het is aan je lichaamsbouw te zien,’ zegt Annabella terwijl ze weer bloost. Waarom heeft ze dat toch iedere keer bij deze man? Smakelijk eten ze allebei hun bord leeg.

‘Nog plannen voor vandaag,’ vraagt hij.

‘Nee, niet echt, jij?’

‘Nee, ik ook niet. We kunnen misschien iets samen doen?’

‘Zo als?’

‘Ik weet niet. Je vader bezoeken,’ zegt hij plagend met een grote lach.

Annabella schrikt bij zijn woorden.

‘We kunnen straks er wel even langs rijden.’

‘Ik ben er gisteren al langs gereden en heb even staan kijken.’

‘En?’

‘Het ziet er allemaal groot en mooi uit.’

‘Misschien heb je wel een hele rijke vader,’ lacht Fabio

‘Ja, misschien wel. Daarom moet ik het goed aanpakken want ik wil verder niets van hem dan alleen maar kennis maken. Tot wanneer blijf jij eigenlijk?’

‘Ik blijf nog een paar dagen en dan ga ik nog een paar dagen naar Milaan toe voor zaken.’

‘Milaan moet ook heel mooi zijn hé?’

‘Italië heeft een heleboel mooie steden. Rome, Venetië, Verona, Torino met de bergen om te skieën, Florence, te veel om op te noemen. Je kan met me meegaan naar Milaan? Dan zet ik je op de terugreis hier weer af’

‘Is heel aardig van je maar ik moet me echt focussen op mijn vader. Voor ik het weet zijn mijn drie weken vakantie om en moet ik weer terug.’

‘Kan je niet langer blijven?’

‘Ik weet niet. Ik zit met mijn werk.’

‘Nou ok, zeg maar wat je wilt doen vandaag.’

‘Zullen we gewoon bij het zwembad blijven?’

‘Ik vind het best hoor. Ik ben hier uiteindelijk voor mijn rust.’

Na het ontbijt gaan ze allebei naar hun kamer om hun zwemkleding aan te doen. Met een handdoek, zonnebril, zonnecrème en haar boek gaat ze weer naar beneden. Fabio heeft al twee stretchers en een parasol voor hen geregeld. Annabella legt haar handdoek op de stretcher en gaat zich insmeren.

‘Zal ik je rug zo insmeren?’

‘Ja, graag.’

Annabella gaat liggen en Fabio spuit wat zonnecrème op haar rug. Met zachte bewegingen over haar schouders smeert hij het in haar huid. Annabella geniet van het wrijven. Ze zou er zo bij in slaap vallen. Hij spuit ook nog wat crème op haar benen en begint deze in te smeren. Hier bij komen zijn handen ook aan de binnenkant van haar dijen en over de onderste rondingen van haar billen. Een tinteling gaat door haar heen en haar onderlichaam kramp. Ineens krijgt ze een gevoel dat ze graag zou willen dat hij haar

beminde. Haar ademhaling gaat vlugger en haar hart bonst in haar lijf. Ze schrikt op als hij vraagt: 'Goed zo?'

Annabella draait zich om en kijkt in zijn vriendelijke gezicht. Ze kent deze man nu twee dagen maar het lijkt wel als of ze smoorverliefd op hem is. Bij alles wat hij doet heeft hij zo'n aantrekkingskracht op haar. Zijn mooie licht groene ogen, zijn stralende lach met zijn mooie witte tanden. De geur van zijn aftershave gemengd met zijn lichaamsgeur. Als hij haar zou willen zoenen dan zou ze geen weerstand kunnen bieden. Hoe komen deze gedachten eigenlijk bij haar op? Ze heeft het bij nog geen andere man gehad. 'Alles goed met je,' vraagt hij.

'O ja, ik zat een beetje te dromen.'

Hij houdt zijn hoofd schuin en er verschijnt een lach op zijn mond. Waarom moet hij nou zo kijken, van deze blik smelt ze helemaal. Snel pakt ze haar boek en gaat liggen op haar handdoek.

'Wat ben je aan het lezen?'

'Een boek wat ik op het vliegveld heb gekocht. Ik wilde wat te lezen hebben in het vliegtuig en had nog snel even dit boek gekocht. Het speelt zich in Italië af dus dat leek me wel toepasselijk. Wat ben jij aan het lezen?'

'Een spannende detective.'

Zo liggen ze samen een poos te lezen tot Annabella het te warm krijgt. Ze stopt de bijgeleverde boekenlegger bij de bladzijde waar ze is gebleven en gaat opzij van haar stretcher zitten. Fabio kijkt op van zijn boek. 'Heb je het te warm gekregen?'

'Ja, het is behoorlijk heet.' Ze staat op en loopt naar het zwembad. Via het trappertje laat ze zich langzaam in het water zakken. Oeh wat is dat water koud. Ze zwemt naar de andere kant van het zwembad en blijft daar aan de rand hangen. Ze ziet Fabio zijn boek onder de stretcher leggen en ook naar de rand lopen. Het zien van zijn mooi gespierde en gebruide lichaam zorgt voor een rilling door haar lichaam. Ze ziet hoe hij in het water duikt en onderwater op haar af komt zwemmen. Met zijn handen pakt hij haar bij haar heupen en komt dan vlak met zijn gezicht bij die van haar uit het water. Met zijn hand veegt hij zijn lange haren naar achter. Annabella kijkt weer in zijn gezicht met een paar vriendelijke groene ogen en een stralende brede lach. 'Ben jij wel eens chagrijnig?'

Fabio frons zijn ogen en vraagt: 'Hoe zo?'

'Omdat je altijd lacht.'

'Annabella geloof me, ik lach niet altijd hoor, ik kan ook best wel boos, teleurgesteld of verdrietig zijn, maar met zo'n mooie vrouw aan mijn zijde kan ik toch niet anders dan lachen?'

Annabella bloost weer en kijkt naar het water. Met zijn hand tilt hij haar kin op.

'Je hoeft niet te blozen hoor. Ik vind je gewoon een mooie aantrekkelijke vrouw en dat mag toch gezegd worden. Heeft nog nooit iemand dat tegen je gezegd?'

'Nee, maar ik heb ook nog nooit echt een vriendje gehad,' zegt ze beschamend.

'Nog nooit?'

Annabella schud haar hoofd. 'Nee, nog nooit.'

Hij buigt zich voor over en geeft haar een tedere zoen op haar wang. Ze voelt zijn adem langs haar hals gaan en haar lichaam krampst weer. Ze zou zo haar armen om zijn nek willen gooien en hem heftig willen zoenen. Dan kijkt hij haar weer doordringend aan.

'Wat is er,' vraagt ze zachtjes.

'Niets.' Hij zet zich af aan de kant en zwemt dan naar de andere kant van het zwembad. Annabella zwemt hem achterna en kijkt hoe hij zich aan de kant optrekt, naar de stretcher loopt en gaat afdrogen. Ze moest maar weer eens haar dag alleen door brengen want ze is bang dat ze anders te veel om hem gaat

geven en als hij dan volgende week weggaat, mist ze hem te erg. Het zou wel leuk zijn om contact met hem te houden. Ach, ze zal moeten kijken wat hij wil. Misschien wil hij dat wel helemaal niet en is ze enkel maar leuk gezelschap nu ze hier zijn en is hij haar volgende week alweer lang vergeten. Hij zal wel genoeg vrouwen om zich heen hebben die hem leuk vinden en een relatie met hem zouden willen. Via het trappertje gaat ze het zwembad uit en droogt zich ook af. Fabio bekijkt haar.

‘Zal ik wat te drinken halen?’

‘Ja lekker, ik begin een beetje te rammelen.’

‘Ik kijk wel even wat ze hebben.’

Even later komt Fabio terug met een dienblad met twee glazen schaaltes met hier op ijs en verse vruchten en een karaf water met twee glazen. ‘Zo eten en drinken tegelijk.’

‘Dat ziet er lekker uit, bedankt.’ Annabella smult er van en lepelt heel het schaalte leeg. Ze genieten nog even van de zon tot Fabio zijn telefoon gaat. Annabella begrijpt niets van zijn gesprek maar uit zijn houding begrijpt ze wel dat hij boos is en er iets niet goed is. ‘Si, si ok ciao.’

‘Is er iets niet goed,’ vraagt ze bezorgd.

‘Er is zakelijk iets niet goed gegaan. Sorry, ik moet even op mijn kamer wat uitzoeken. Zie ik je met het eten?’

‘Ja, is goed. Acht uur weer?’

Fabio knikt en glimlacht. Hij pakt zijn spullen bij elkaar en verdwijnt. Annabella blijft nog even zitten en pakt dan ook haar spullen en gaat douchen. Als ze klaar is kijkt ze op haar horloge. Het is nog veel te vroeg om al naar beneden te gaan om te eten en ze besluit nog een ritje met de auto te gaan maken. Ze rijdt weer naar de wijnboerderij waar waarschijnlijk haar vader woont. Vanaf de parkeerplaats kijkt ze naar beneden. Bij het huis ziet ze veel bedrijvigheid. Mensen die zingen en dansen en het lijkt wel of er een grote tafel met eten staat. Annabella kan het niet goed zien want het is veel te ver. Het is jammer dat ze geen verrekijker heeft. Misschien moet ze Fabio vragen waar ze die kan kopen. Ze blijft nog een poosje staan en rijdt dan weer terug. Het is pas half acht dus ze besluit nog even op de patio te gaan zitten.

Om half negen strikt ze wakker van een hand op haar schouder.

‘Hé bella, wordt eens wakker.’

Annabella schrikt wakker en kijkt in Fabio zijn gezicht. ‘Hoe laat is het?’

‘Het is half negen.’

‘Half negen? Dan heb ik haast een uur liggen slapen.’

‘Ja, van het zonnetje krijg je slaap hé?’

‘Alles ok bij jou?’

‘Ja, met wat telefoontjes is alles weer voor elkaar en de rest regel ik volgende week in Milaan wel. Ben je nog lang bij het zwembad gebleven?’

‘Nee, niet zo lang meer. Ik ben nog even naar de wijnboerderij van mijn vader gereden en heb vanaf de heuvel staan kijken. Weet jij misschien waar ik een verrekijker kan kopen?’

‘Een verrekijker?’

‘Ja, dan kan ik vanaf de heuvel alles wat van dichterbij bekijken.’

‘Ah, je gaat ze bespieden?’ Fabio moet lachen. ‘Ga je mee eten?’

Ze pakken gelijk een bord en scheppen deze vol. Wanneer ze aan een tafeltje zitten komt het serveerstertje vragen wat ze willen drinken. Ze bestellen allebei weer hetzelfde als de avond er voor.

‘We kunnen morgen wel eens in Scansano of Grossetto kijken voor een verrekijker?’

‘Ja, is goed en dan laat ik je gelijk de boerderij zien.’

'Ja, leuk.'

Smakelijk eten ze hun eten en kletsen ze nog wat. Dit keer blijven ze lang natafelen en gaan pas weg als het restaurant om elf uur sluit.

Samen gaan ze met de lift omhoog en Fabio begeleidt haar weer tot aan haar kamerdeur.

'Hoe laat zullen we morgen afspreken?'

'Om negen uur ontbijten en dan weg?'

'Ja, is goed, dan zie ik je morgenochtend. Buonanotte bella.' Hij legt zijn hand op haar wang en ze kijken elkaar doordringend aan. 'Je bent lief en mooi Annabella,' zegt hij met een lieve zachte stem.

Annabella glimlacht naar hem. 'Dank je wel.'

Fabio slaat zijn armen om haar heen, drukt haar tegen zich aan en geeft een zoen op haar hoofd.

Annabella slaat ook haar armen om hem heen en zo staan ze even. Ze voelt zijn warme lichaam en ruikt zijn heerlijke geur. Ze zou zo heel de nacht kunnen blijven staan. Dan laat hij haar los, geeft nog een zoen op haar wang en loopt terug naar zijn kamer.

In haar korte spijkerbroek, geel helmpjes T-shirt en witte pumps loopt ze naar beneden om te gaan ontbijten. Fabio zit al met zijn krantje op de patio.

'Buongiorno bella,' zegt hij en bekijkt haar. 'Je bent mooi gebruind gisteren.'

'Ja hé, ik heb een lekker kleurtje gekregen. Heb jij al ontbeten?'

'Nee, ik heb op jou zitten wachten en alleen een cappuccino genomen.'

'Zullen we wat gaan halen?'

Fabio legt zijn krantje weg en gaat met haar mee naar het ontbijtbuffet. Ze pakken waar ze trek in hebben en gaan dan op de patio zitten eten. Het is al warm en de zon staat alweer stralend aan de strakke blauwe lucht. Wanneer ze hun broodjes op hebben zegt Fabio: 'Zullen we zo gaan?'

'Ja, ik ga nog even mijn tas boven halen en dan kom ik.'

'Ik loop wel even met je mee.'

Samen gaan ze met de lift omhoog en lopen ze naar Annabella haar kamer. Wanneer ze binnen komen zegt hij: 'Jij hebt ook een mooie kamer.'

'Is die van jou anders?'

'Mijn kamer heeft andere kleuren en ik heb nog een paar fauteuils voor de grote balkondeuren staan.'

'Ok, ja ik heb alleen een raam. Jouw kamer zal wel duurder zijn,' lacht Annabella.

Fabio lacht terug. 'Ja, misschien wel. Zullen we gaan?'

Ze gaan weer naar beneden en lopen naar de parkeerplaats. Fabio loopt naar een bruine metallic kleurige Alfa- Romeo. 'Is dat jou auto,' vraagt Annabella.

'Ja, hoe zo?'

'Mooie grote auto.'

'Ja, met de afstanden die ik soms moet rijden moet ik een goede auto hebben.' Fabio houdt het portier voor haar open en Annabella stapt in. De stoelen zijn van licht bruin leer en het dashboard van mahonie hout. De auto heeft een grote voorruit en ook het dak dat glooiend naar achter loopt is van glas waar door je een gigantisch gezicht op de omgeving hebt. Fabio start de haast geruisloze motor en dan rijden ze naar Scansano. Ze komen langs het winkeltje met allerlei tuin en kampeer spullen, langs de Coöp en dan bij een plein met een grote parkeerplaats.

'Zullen we hier maar parkeren en dan even rond kijken,' vraagt Fabio.

'Ja, is goed joh.'

Fabio zoekt een plaatsje en parkeert de auto waarna ze te voet verder gaan. Ze lopen door een smalle straat met allemaal kleine winkeltjes en komen bij een pleintje uit met in het midden een beeld van een mannenfiguur. Er onder staat: "Giuseppe Garibaldi". Fabio ziet Annabella kijken en zegt: 'Dat is Giuseppe Garibaldi. Hij vocht voor de eenwording van Italië. Hij wordt gezien als een nationale held.'

'Ok,' zegt Annabella en ze bekijkt aandachtig het beeld. Dan lopen ze weer verder en nemen bij "Caffé Dell 'Arco" een kopje cappuccino.

'Het ziet er allemaal wel heel erg oud uit hé?'

'Ja, maar soms verbaas je je hoe modern het er dan van binnen uit ziet.'

'Ja, dat zal.'

Als ze hun koffie op hebben lopen ze weer verder. Annabella kijkt nog even bij een Tabacchi naar ansichtkaarten. Ze wil toch tante Agaat en tante Evelien een kaart sturen om te laten weten dat ze in Italië is. Ze kijken nog even in de etalage van een Seiko winkel. Annabella kijkt haar ogen uit wat een mooie ringen, kettingen en oorbellen liggen er. Fabio kijkt naar een horloge.

'Hoe vind je die,' vraagt hij.

'Ja, hij is prachtig,' zegt Annabella.

'Wat zou jij kopen?'

'Die mooie zilveren ring met allemaal schitterende steentjes,' wijst ze. Ze lopen een andere smalle straat in die schuin omhoog gaat. Annabella is al blij dat de wegen geasfalteerd zijn anders was het niets geworden met haar pumps aan. Ze komen weer uit bij de parkeerplaats.

'Nou hier was niet veel te beleven hé,' zegt Fabio.

'Nee niet echt.'

'Zullen we maar door rijden naar Grosseto?'

'Ja, is goed.'

Ze stappen weer in de auto en volgen de bordjes "Grosseto".

'Dit is ook de weg die langs de wijnboerderij van mijn vader komt.'

'Ok, dan kan ik gelijk eens even kijken.'

'Ik zal wel aangeven wanneer dat parkeerplaatsje komt.' Ze komen langs dorren velden en olijfgaarden. Dan krijg je een stukje wat wilt begroeid is en slingert de weg eerst naar boven en dan weer naar beneden.

'In de volgende bocht is dat parkeerplaatsje.'

Wanneer ze de bocht om komen ziet Fabio het parkeerplaatsje en schiet deze op. Met een hoop herrie, van grind onder de remmende banden, komen ze tot stil stand. De warmte valt op hen als ze uitstappen en een kabaal van sjirpende sprinkhanen komt hen tegemoet.

'Kijk daar beneden ligt het.'

Ze lopen naar de rand van de bebossing.

'Ja, dat is inderdaad groot. Moet je al dat land er om heen zien met al die olijf en druivenbomen, dat zal vast ook van hem zijn,' zegt Fabio.

'Ja, dat denk ik ook.' Ze zien tussen de druivenbomen allemaal mensen, met verschillende gekleurde kleding, aan het werk. Het is een grappig gezicht. Fabio gaat dicht achter Annabella staan en legt zijn handen op haar blote schouders. 'Wat denk je nou als je dat zo ziet,' vraagt hij.

'Ik vraag me af of daar binnen misschien mijn vader is en of hij er zo uitziet als ik op internet gezien hebt.'

'Heb je hem op internet gezien?'

'Ja, op de site stond een foto van hem. Een knappe man om te zien'

'Ok, dus dat knappe heb je van je vader,' lacht Fabio.